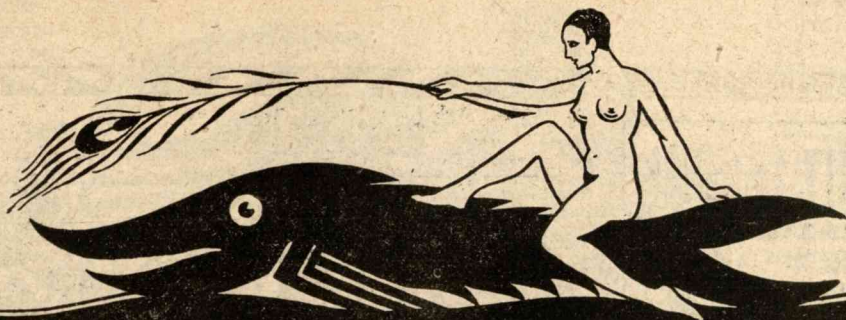
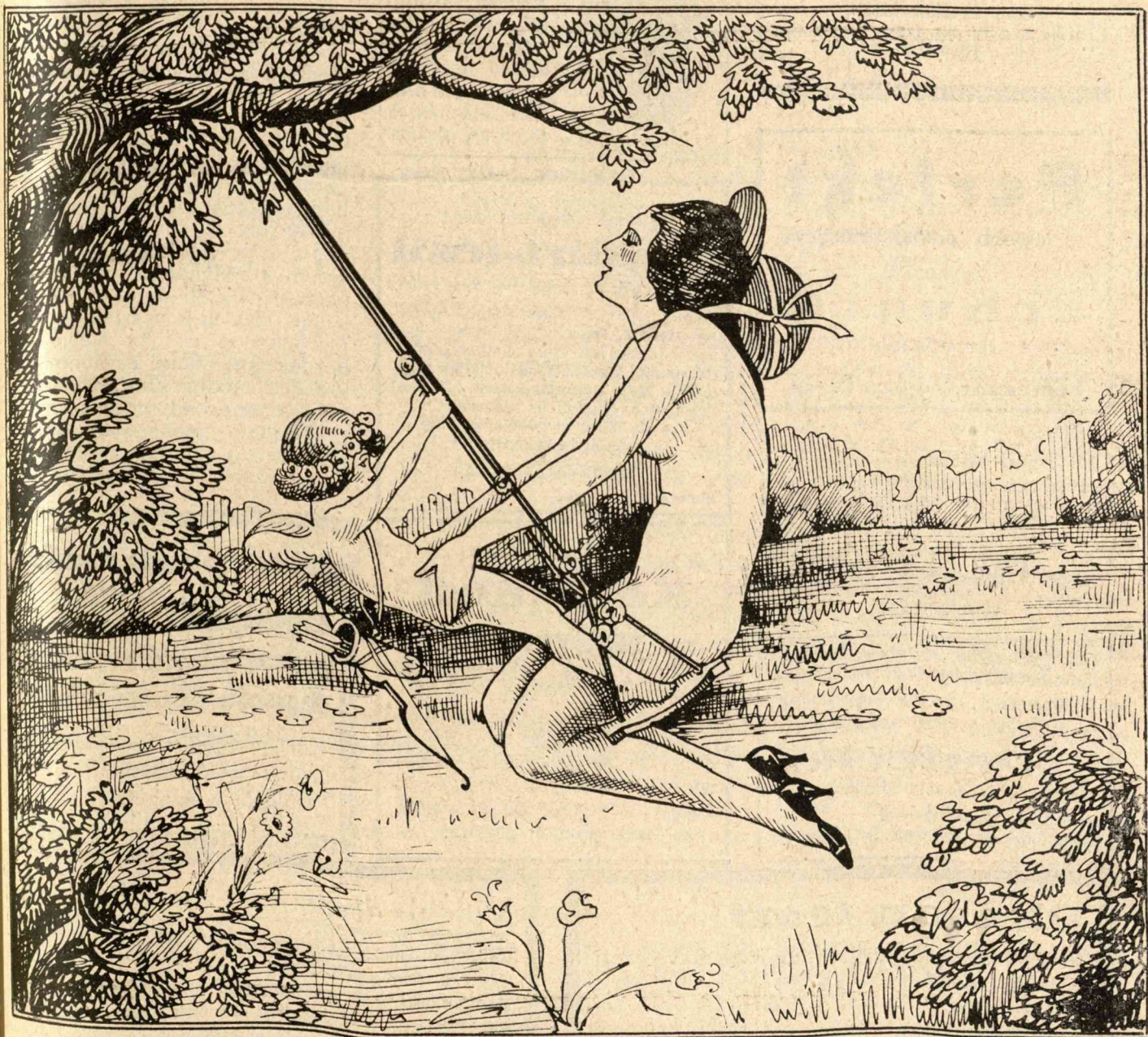

IKAVIARL

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAÍVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Hinta-palinta...

— Gruber Kálmán tusrajza —

volna, különösen a hallása élesedett ki rendkívüli módon és természetesen, nemileg lett ismét potens. Mert tapasztalataim szerint ez a legerősebb kényszerítő momentum, mely az öregeket, mégha fiatalokkorukban nem is voltak valamilyen nagy Don-Juanok, az operációs asztalhoz viszi.

Azonban minden jónak vége van, semmi sem tart örökké, így a Voronoff-operáció is csak egy bizonyos időre hat és ellenségei s irigyei, tekintve, hogy mást nem tudnak ellene felhozni, ezzel akarnak érvelni: mit ér és milyen pozitív haszna van tehát, ha csak „ideiglenes?”

Nem kell azonban elfelejtenünk, hogy minden tökéletes emberi eredményünk nem egyszerre, hanem fokozatosan tökéletesedett ki. Tehát itt sem fogunk megállni. Az alapot azonban már megkaptuk, amely a legnehezebb,

éppen ezért csak elismeréssel adózhatunk azoknak, akik nem törődve gunnyal és gánccsal, csendesesen, de fáradhatatlanul azon dolgoznak, hogy fölfrissülést, új erőt, új akaratot tudjanak adni az elfásult, elfáradt véneknek, új kedvet, új tartalmat az egyhangú és szomorú öregkornak.

És ki tudja, unokáink megdédunokáink nem fognak-e megmérhetetlen hálával és tisztelettel megemlékezni Voronoff „mesterről”, mint aki nek köszönhetik az örök tavaszt, az örök fiatalságot...!?

És végképen rehabilitálva lesz az öreg Darwin is. Tényleg a majmoktól fogunk származni. Ha nem is éppen mi — de a fiatalságunk, amit Voronoff mester belénkoltott.

Tehát föl, itt a példa, lehet utánozni!

Majmok jelentkezzenek!

Ben Git

Pásztoróra miatt zárva!

Eredeti kézirat. — Írta: Braun Bébike

Gyönyörű harisnyái voltak a kis Erzsikének. Ugynevezett flórtiharisnyák fekete selyemflórból. Két gyönyörű, finom, selymes, fekete jószág, amelyek feszesen és ingerlően simultak rá Erzsike formás vonalú, szép vádlijaira.

Fenn, a combok fehér, bársonyos alapján fekete gummiharisnyakötők övezték a keménytapintású húst. A rövid szoknya lengése minden egyes ingerlő gömbölyűségét elárulta a férfiszemeknek. Ezek élesen, feszülten függtek Erzsi végtelenül bájos alakján, ha végigsietett az uccán.

Ha már az Erzsi lábai ilyen pompásak voltak, a keble meg éppen szenzációszámra mehetett. Lágyan remegtek elő a nyárias, áttetsző ruhácska bluzából, két isteni, kéjes halmazat, két kemény kis husrügy, mintha engedelmesen odakínálkoztak

nának simogató, becéző, kutató férfitényereknek...

És melyik férfi nem kívánta volna meg Erzsikét, a kis flórtbabát? Ki nem akarta volna defloreálni ezt a bimbódzó, friss vértől remegő, formás idomoktól duzzadó feszes leánygyermeket?

Erzsike egyenesen eme bájos, pikáns előnyeinek köszönhetette, hogy már a harmadik irodát ott kellett hagynia, mert a főnök urak diktálás közben szerelmi feltételeket diktáltak a bájos gyermeknek üzleti levelek helyett és megtörtént, hogy valamely csintalan alkalmazott kartonlapot tűzött rajzszeeggel az igazgatói szoba ajtajára, amikor a direktor ur már egy jó félóra óta diktált Erzsikének a kipárnázott szentély négy fala között, diktátori allűrökkel. A kartonlapon ez állt piros ceruzával

odaveletti, elváltozott írással:

— Pásztoróra miatt zárva!

Az igazgató ur hosszú, ideges léptekkel mérte végig a vastag, hangfogó perzsát és egyre bizonytalanabb, akadozóbb hangon mondta írógépbe az adatokat.

Hat óra volt este, télen. A luster az irodában égett, az ucca világossága is beleverődött a nagy ablakon, a villanylámpák mozdulatlan lángja, a kirakatok világossága, egy-egy tovarobogó autótáxi lámpása megrezzent a nagy ablaktívegeken.

Az igazgató ur hirtelen elnémult és odaült a lány mellé. Azután megakart simítani a karját, mely alól ingerlően előbarnálódni a hónalj pihék.

— Hagyjon el! — monota Erzsike és teste finoman, mint egy vihart jelző szeizmográf, megrezzgett.

A direktor felszimatolta orrával a fajtalan leánytestillatot és a tudat, hogy egyedül van a leánnyal, száz százalékos biztonságot kölcsönözött neki. Duzzadt, husos, érzéki ajkával megérintette a válgödröcskét, ezt a fehér, süppedős csészét.

Erzsike borzongva a fal felé fordult. Így összezsugorodva, kicsiny, ingerlő teste szinte eltűnt a nagy díványon. Csak érces, barna pubifrizurája, tényes, fehér válla vált ki a barna drapériából.

A kéz egészen urrá lett az élte sebb férfin és lelki ajtaját becsukta minden józan és urias gondolkodás elől.

Az igazgató keze lesiklott a kis kerek emlőkre, vibrált rajtuk, mutatató ujjával megcsiklandozta a lány mellbimbóit, melyek erre megkéményedtek és előszöktek a süppedős, puha husból. Azután a lány szoknyája alá dugta a kezét és percekig elbabrált a szoknya alatt.

Erzsike egyre gyengébb lett, már már engedelmes lett az igazgató ur vérmes vágyai iránt, amikor megszólalt az előttük levő asztalkán a telefon.

A leány keze a készülék után nyúlt és füléhez emelte a hallgatókagylót. Felismerte az igazgató feleségének a hangját. Teljes erejéből belekiabálta a készülékbe:

— A férje egy gazember, aki...

Az igazgató felhevülten, sápadtan birokra kelt vele, a lány teste megfeszült a kezei között, a mellén kapcsolódozott a bluz és előfehérek a keblek. Az igazgatót ez teljesen elmámorosította, a telefont römpölve leseperte a földre, átkar-

csolta karjait a lány derekán és együtt lebuktak a diványra.

Erzsi zihált, haja a homlokába verődött, husába belecsapott a férfi foga, valahol a bal keble alatt, a szoknyát leráncigálta csipőjéről, a bugyi gyöngyházgombjai villanó zománcsávokként perdültek át a levegőt, a fehér vászon lehasadt a két combról és az öle, a forró, kis, kerek öle fájón beleremegett a vad erőszakba...

Kint fehérén vigyorgott a kartonlap:

„Pásztoróra miatt zárva!”

Jó éjt, asszonyom!

Eredeti kézirat. Irta: Jób Márton

Ha a tükörbe nézek — és miért ne néznék, a Madame is ott kellett magát reggeltől estig — akkor látom csak, hogy igazán csinos vagyok. Szép, kerek idomaim vannak, sokkal teltebbek, mint a madáméi. És hozzá, én csak most vagyok tizenkilenc éves... és a madame tíz év óta huszonkilenc...

A szép Lolitta asszony! — így hívják. Oh, nem mondom, szép még, jó is, szeretetreméltó és nemes.

Sohasem veszi észre, ha esténként legszebb toalettjeit veszem fel, pedig ezek a ruhák olyan szépek, mint a tündérképek. Mind ilenek reám, csak mélyen vannak kivágva, persze.

Igen, Lolitta asszony jó. És, hogy gróf Ipszilon a barátja — hát azt nem irigylem tőle!

Ipszilon gróf gazdag és milyen féltékeny... Hahaha! De igaz is, a szép Lolittának az elegáns és csinos Fredy is teszi a szépet. A kölyök!

Éz elviselhetetlen, mert én... én, — igen a szobalány! — én szeretem őt... a kis kölyköt...

Oh Frédy! ... az asszonyom már tíz év óta huszonkilenc... és olyan sokat szeretett; és én — most szeretek először...

Ipsylon gróf most az asszonyomnál van... Ha elmegy, állítsam a

kis, vörös, kerek lámpát a hátsó kertablakba.

A lámpa olyan, mint egy izzó, vörös rózsza. Ez a jel Fredynek szól. Akkor jöhet... Madame a kék szalonban fog ülni, szokása szerint keresztbe vetett lábakkal, hogy pók háló vékony selyemharisnyájára harisnyakötőjét is láttassa — egy ragyogó csillag — magasan a térde fölött.

A madame elragadó így... De én lecsavarom a vörös lámpát... a lámpát, mely egy égő rózsza és megadom a jelt az édes, kárсу, fiatal Fredynek — csak hogy az én szobám ablakából!

Tizenkilenc éves vagyok...

És ő az enyém lesz ma...

Jó éjt asszonyom!

Orvosi tanács.

Kohn elhivalja az orvost és tanácsot kér:

— Doktor ur, mit csináljak? Annyira hortyogok éjszakánként, hogy a zajra magam is felébredek. Már egy hete nem alszom semmit!

A doktor ránéz és így szól:

— Tudja mit? Menjen át aludni a szomszéd szobába.

Őszi szélben.

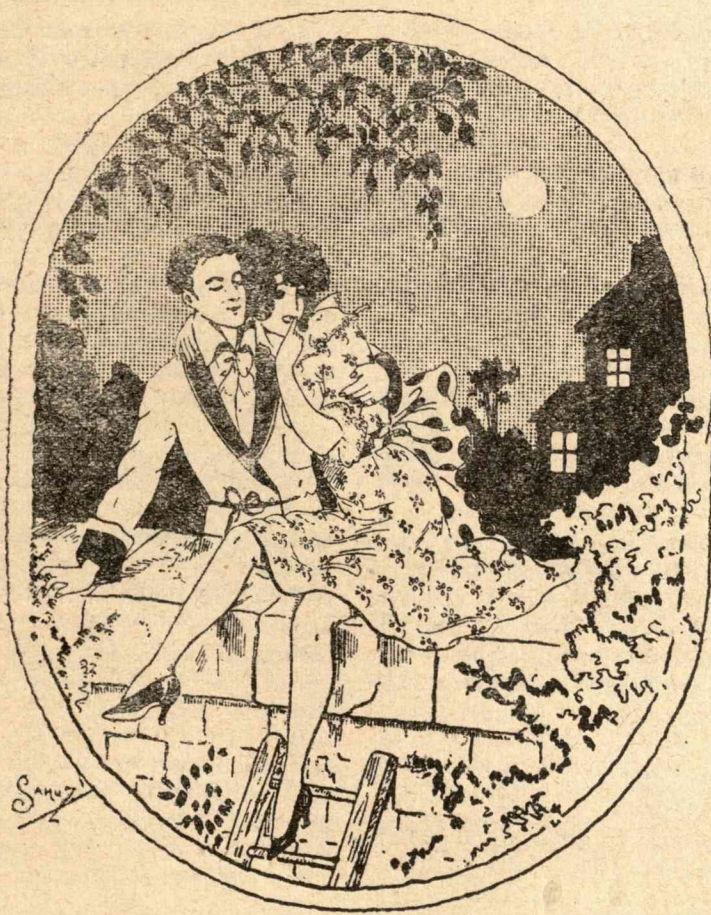
Hatalmas szél fuj, mely lekapja Kohn kalapját és viszi 50 kilométeres sebességgel. Kohn loholva szalad utána.

— Hova rohansz úgy Kohn?

— szól utána egy barátja.

— Kérdezd meg a kalapomat!

— feleli Kohn elkeseredve.

Szöktetés.

Első áldozás

— Irta : Braun Bébi. —

...1926, augusztus havában ünnepelem tizenhétedik évem születésnapját. Ugyancsak augusztus hónapban nyílt fel a bimbó. A korzón lettem figyelmes a fiura, büszke járása és hanyag nemtörődömsége vonta magára érdeklődésemet. Szemébe néztem, de észre se vettem és ekkor szilárdan elhatároztam, hogy ezt a fiut minden áron magamba bolondítom. Legszebb ruháimban pompáztam, arcomra tűzrózsákat rajzolt a vágy az elérhetetlen után, fixiroztam és kellettém magam, amíg észrevett és egy alkalommal megszólított. Elutasítottam, de amikor távozni akart, visszahívtam. Másnap hat órára adtunk egymásnak találkát. Volt azonban egy kis udvarialom, valamelyik bank praktikánsa, aki csatlakozásával elrontotta és meggyújtotta.

Új ismerősöm azonban minden lépést követte és hazamentem csatlakozott hozzánk, a kis bankfiu pedig rövid incidens után leforrázva távozott.

Másnap újból találkoztunk, a bankfiu újból pincsikutya módjára mindenütt a nyomunkban volt, sőt amikor hazamentünk, életünk került. Az incidens elkerülése végett azt ajánlottam, hogy forduljunk vissza, kísérőm ehelyett azt tanácsolta, hogy szedjük rá a kis bankfiut azzal, hogy pár pillanatra felmegyünk a lakására. Valami csintalan ördög bujhatott belém, vagy a legénylakás varázsa volt, de rövid nógatás után beleegyeztem.

Felmentünk, ő rögtön csókolt, felhevülve szerelmet vallott, szenvedélyesen ölegetett, engem azonban kísértései olyan hidegen hagytak, hogy háromórás együttlétem után megfoghatatlanságomban megerősödtem bizva, nevelve mondtam oda neki.

— Akár egy száz ingben is erős tudnék maradni.

Fogadtunk, és én másnap délután újból meglátogattam. Levélköttem... illatos, rózsaszínű, igéző selyem ingnadrág volt rajtam, mellyel halálra akartam kinezni az erős és büszke férfit.

Fogadásunkhoz híven tizenöt perc-re lefeküdtünk az ágyba. Tetszett a felizgatott férfi, aki kivétel nélkül minden büszkeségéből, kért és könyörgött, én pedig nevettem forró,

lúktető testét és gyönyörködve néztem, ahogy kinlódik, ajkait harapdálja és hasztalan kel birokra velem. Néztem és gyönyörködtem a férfiben és nem vettem észre, hogy erőm lankad, elhagy, kis mellem megduzzad, már nem tudtam megkülönböztetni, hogy az én testem ég-e, vagy két test válik egy forró katlanná, későn ébredtem tudatára annak, hogy elvesztettem a tizen-nyolcévesek legdrágább kincsét, a szüzességét.

A bűnbak

— Eredeti francia fordítás. —

Az a nőnemű teremtmény, mely akkor este pár lépéssel Pascal Boudinet ur előtt ment a földalatti vasút folyosóján, formásan ivelt lábaival, izgatottan ringó járásával, már az első percben különös hatással volt történetünk főhőse testének egy bizonyos pontjára, amelyről most kutyafutásban csak annyit tudok mondani, hogy a férfiaságot reprezentálja, tehát Pascal ur csak nagy erőfeszítések árán tudta elszabadulni ösztöneit valami végzetes butaságtól visszafertani. Mikor azonban az izgató ismeretlen a kijárat lépcsőin kezdett történi és az ennivalóan ártatlanul fellebbent szoknya alól kikandikáltak a formás lábikrák és ideálisan felt combok, egy tigris is megszégyenítő ugrással a nő mellett termett és őszinte nyíltsággal megszólította. Lovagunk természetesen azonnal tisztában volt azzal, hogy egy olyan van dolga a sok közül, akiknek kenyerük a párisi trotoár és éppen azért meg akarta kérdezni az árat, melyért a kicsike hajlandó lett volna az ő tiszteltére megnyikorogtatni egy kis hotelszoba banális löszörmatrácán kiöregedett rugóit, amikor a lány meglepetten, hebegve megszólalt:

— Oh nézd csak! Ne haragudj, de nem ismertelek meg. — Majd szorosán Pascal ur mellé húzódva, hízkelőn dorombolta a fülébe.

— Ne félj apukám, nem fogod megbánni, hogy te megtaláltad a te régi Zizidet. Meglátod, vannak új

fortélyaim és azután meg elhozom Lulut meg Madot, két nagyon jó haver. Juj, de jó balhé lesz, apukám.

A hosszú beszéd után Pascal ur csak most jutott szóhoz és természetesen eszéágában sem volt megmagyarázni a kis Zizinek, hogy tulajdonképpen tévedés az egész és hogy ő semmiféle Zizire nem emlékszik.

— Lulu, meg a másik! Nagyszerű, hiszen velük éppen úgy vágytam találkozni, mint veled. Milyen jóakaratu véletlen. Gyerünk és pedig rögtön.

Boldogan, mint egy róka, mely hosszú éhezés után végre hizott tyukot talált. Monsieure Pascal Boudinet szó nélkül engedte magát cipelni a szomszédos „Harcza meg a Nyul” hotelbe, mely a másik oldalról világított át. Itt azután Zizi két barátja társaságában egy háromnegyed ütemű rapszódia keretében bizonyította, hogy ígérete nem légből kapott.

Később midőn Pascal ur pár percre visszatért a paradicsomból, ahova a három lány ideiglenesen küldte őt, Zizi egy füstölő cigarettával két lehalványodott ajkai között, az ágy szélére ülve a lehető legkedvesebb hangon a következő beszédet intézte hozzá:

— Mond csak szerelmem, ugye emlékszel arra a kedves kicsi emlékre, melyet voltál olyan drága, a múltkor találkozásunkkor nekem ajándékozni? Nem? Nézd csak, nem is hittem volna, hogy ilyen kurtá legyen a memoriád. Mindenesetre, én megőriztem, gondosan megőriztem ezt a kedves kis ajándékot és éppen ezért voltam oly szerencsés azt neked ma visszaadni. És mivelhogy én születésemtől fogva nagyon jó lány vagyok, elvem az, hogy egy kölcsönkért tojásért egy tyukot adni, megkértem tehát Lulut és Madot, hogy segítsenek kicsiny ajándékodat ráadásból megtéríteni.

És így szerzett M. Pascal Boudinet egy szerencsétlen hasonlatosság áldozata, ugyanabban a szállodában és ugyanabban a szobában, ugyanabban az ágyban, három intímnél nevezhető betegséget, melyeknek nevei, ha sántíva is, de rimelnek: tífis, betű és karakter.

F. Valois

Traduction de Parysis

V Á M P I R

— Eredeti kézirat. — Irta: „Narcissus” —

A Piazza del Lunán száz sovárgó szem kísért a sétáján. Száz és száz férfi fordult karcsu alakja után, a száz férfi egy volt, a férfi, aki meglátván az igazi nőt, kinek egy csókjáért érdemes elkárhozni, kinek pompás testén ha csak egyszer is lehelne a mámor tüzes éjszakáját átvirrasztani, az volna a legmagasabb cél, a végső elérés, hogy azután mi lesz, az mindegy. Ez volt minden férfi gondolata és egyforma tűz lobogott mindegyik szemében, amint Bellami Mária után nézett.

Bellami Mária volt a Riviera slágere, a fénye. Az egész neimzetközi társaság a szép szőke színésznő után bolondult. Este a bárban spanyol, német, angol és amerikai bankárok álltak sorba, hogy vele táncolhassanak. Amerikai autó- és vasutkirályokat kosarazott ki, mert szabad és független akart maradni. Egy olasz herceg ajánlotta fel neki barátságát és ő hahotázva kacagta ki. Ha a vendéglőbe, vagy a bárba lépett és a zene akármit játszott, megállt, a „Mária-Tangóba” kezdett, melyet Jules, a híres francia sláger komponista neki komponált.

És Bellami Mária megérdemelte az ünneplést, csupán azért, mert szép volt. A szó szoros és tökéletes értelmét véve: szép volt. Aranyszőke haj, nagy kék szemek, fekete árnyékolású pillák, finom ivelésű kis cseresznyeszáj, büszke magas nyak, előugró, nem kicsiny és teltnék sem mondható mellek, karcsu derék, csodás szép lábak, melyek hála a divatnak, térden felül látszottak.

Bellami Mária csodaszép volt. Kacagva, nevelve játszott a férfiszívekkel, egyformán nevetett a forró, eltikkadt vallomásos és a revolverdörrenések felett is. Kacagta, hogy milyen gyenge a férfi és hogy milyen diadalmasan hatalmas a nő.

Bellami Mária sétáinak egy állandó kísérője volt, egy férfi, hűséges, ragaszkodó kutya módjára állandóan mellette volt, a korzón, a fürdőben, vendéglőben, színházban, bárban. Épp úgy bukkant fel a színházi páholyban, mint a diszkrét, ernyős világítású bár asztalainál.

Egy férfi. Éppen ellenkezője a nőnek. Sovány, satnya kis figura, nagy puppal, melyet még legkifogástalanabban szabott frakja sem rejtett. Arca sovány, beesett volt, melle behorpadt, kezei majdnem térdig értek. Ahogy beszélt a nőhöz, hosszú sovány kezei folyton a levegőben jártak. Állandó kísérője volt: Ferrá, a híres párisi parfümgyáros.

*

— Gyároskám, nálam vacsorázol ma este? — kérdezte egy nap a korzó után az asszony a kis pupost.

— Ha megengeded művésznőm, de miért nem megyünk az Excelsiorba vacsorázni?

— Miért? Miért? Mert nem akarok!... — idegeskedett az asszony.

*

A vacsoránál a férfi farkasétvágygal evett, míg az asszony alig nyult az ingyenc falatokhoz.

— Művésznőm, nem eszel semmit?

— Nem vagyok éhes.

Látva az asszony rosszkedvűségét, különböző fürdőpletykákat tált fel, majd ijedten hallgatott el, mikor rászóltak.

— Ugyan hallgass már butaságiddal, nem érdekelnek.

Az elhallgatott, majd szó nélkül felállt és menni akart, már az ajtónál volt, mikor megszólalt az asszony.

— Pepo. — így szólította mindig, mikor ki akarta engesztelni, — Pepo, hova mész, csacsi, na ne haragudj, nem akartalak megbánni, na maradj.

Az az asszony lábai elé rogyott.

— Miért bántasz, Mária, miért? Tudod, hogy örültem imádlak, hogy szeretlek, Mária. Ne neved ki Mária, szeretlek, a lelket szeretem, mert pupos vagyok, mert satnya vagyok és azok egyenesek, szépek, de azok csak a testedet akarják, én a lelket, a te fehér lelket szeretem Mária és te még sem hallgatsz meg engem. Mária, tiéd mindenem, minden vagyonom, igen, nekem ezzel kell egyensúlyoznom a többiek szépségét.

A nő fölállt a székről, kínosan harapta össze ajkát.

— Elég Pepo, tudod, hogy sze-

rellek és becsüllek mint jóbarátot, mint pajtást, de tovább semmi. Különben is ma rossz napom van, fáj a fejem.

Kiment az erkélyre.

A férfi nézte, amint ott kint állt és egyszerre megtorpant. Valami eszébe jutott. Hátba bekövetkezett az, amitől régen félt, de amiről tudta, hogy be fog következni.

— Mária mi van veled máma?

— Ideges vagyok.

— Mária... te... te szerelmes vagy!

Az hirtelen megfordult.

— Szerelmes vagyok...

Félig önmagának, halkán szölgolta, szinte megdöbbsent, hogy ki lett mondva, aztán felujjongott, diadalmasan.

— Igen, szerelmes vagyok... szerelmes vagyok... — Leült egy székre. — Jer ide Pepo, hallgass meg, ha egy kicsit szeretsz, akkor segitsz rajtam Pepo. Igen, szerelmes lettem, olyan szerelmes, mint egy kis masamódlány tavasszal. Fádalmasan, reménytelenül szeretek Pepo.

A férfi nem értett semmit, amit az asszony mondott.

— Szerelmes vagy... Mária! — szinte nyögve ismételte, ő csak az ő világában élt, ő csak azt tudta, hogy most már végre elvesztett az asszony az ő számára. Az pedig beszélt, beszélni kezdett, nem a férfinak, mintha senkihez sem szólna, csupán elmondott mindent, ami ott benn felgyülemlett.

— Miért, nekem nem szabad szerelmes lenni? Fiatal vagyok, szép vagyok, sajátmagamért vagyok szép. Mert színésznő vagyok? Igen, szeretek valakit, örültem, tébolyítóan, minden csepp véremmel, úgy ahogy csak egy asszony tud szeretni. Gazdag vagyok, független vagyok és mégis reménytelenül szeretek. Mert ő nem vesz észre. Te Pepo, mindig keresem a találkozást a korzón, a strandon, abba a vendéglőbe megyek, ahová ő, abban a bárban táncolok, ahol ő és minden hiába. Látom, tisztán látom, hogy szándékosan nem vesz észre. Elnéz fölöttem vagy átnéz rajlam. Nem néz rám lekicsinylőleg, de nem is vesz észre. Nem kellek neki... érted Pepo, nem kellek neki. Az első férfi, akivel életemben találkoztam és egyáltalán nem vesz észre. Mily érdekes az ember, csak ilyenkor látja, mikor remény-

telenül szerelmes, ami megvan, ami rendelkezésére áll, minden, az nem kell, egy, amelyik nincs, ami elérhetetlen. azután vágyik, sovárog. Ha lejjebb állna, mint én, akkor magamhoz emelném, ha feljjebb volna, akkor felküzdeném magamat hozzá, de egyforma magasan állunk és így tehetetlen vagyok Pepo, tehetetlen és érzem, belepusztulok így, ebbe a sovágásba, belepusztulok, meg kell mentened engem Pepo, furcsa és paradoxonképpen hangzik, de mit csináljak, ha szeretsz engem Pepo, akkor megszerzed nekem azt a férfit, mert szeretem, szeretem. Ne haragudj Pepo, hozzád fordulok, mert hisz máshoz nem mehetek. Megteszed Pepo?

Az értelmetlenül nézett rá.

— Mit akarsz Mária? Nem értelek? Mit csináljak?

— Ne kérdezd, hisz én sem tudom, csak valamit kell csinálni, mert akarom azt a férfit, akarom!

— De hát ki az?

— Giogli, a gyáros, egy egyszerű gyáros. Pénzember. Szép, fekete férfiarc. intelligens. Jobban érdeklik a számok, mint a nők. Gondolj ki valamit Pepo, gondolj ki!

A kis ember némán ült, csak homlokán gyülekeztek a ráncok. Töprengett, gondolkodott, aztán egyszerre kezdtek kisimulni a ráncok, kitisztult és kiszélesedett az arca. Felállt, egy pár lépést tett, majd az asszony elé állt. Az izgatottan leste, figyelte.

— Megvan, Mária!

Az asszony szemei csillogtak és nem birt beszélni az izgalomtól.

— Hát ide hallgass Mária! — kérlek ne szakíts félbe. Azon fogom kezdeni, hogy te tudod, miszerint rajtad kívül még egy dolog van, melyért rajongok, a foglalkozásom, a parfümgártás. Száz és százféle parfümöm van, de most, azt hiszem betetőztem munkálkodásomat. A napokban hosszas, évek óta tartó kísérletezések után elkészült a parfümök királya, a Vámpir. Mert az illat a fő. Az illatból ered minden indulat, vágy, kívánság, szerelem. Az illat a szaglóidegeken felhatol a központi idegrendszerbe, ahova a sexualitásnak az idegszájai is vezetnek; most csupán olyan illatot kellett kitalálni, mely följutván a központba, a sexualidegekre hatással legyen, miáltal előidézzé a tumescenciát. De ezek mind tudomá-

nyos dolgok, világosabban fogok beszélni. Egy parfümöt csináltam: a Vámpirt. Van benne malomke-reknagyságu Szamiti virág, melyet Capri szigetéről hoznak, s amelynek kelyhében megfullad a lepke, kínai fekete rózsa, nubiai teomathon bogycikból szűrtem bele olajat, melynek illatát göröcsökre esnek az emberek, a keletindiai ben-szülöttek ismernek virágokat, melyeknek illatától a himoroszlán napokon át bögve, ordítva rohan az őserdőkön át, mindent elpusztítva maga előtt, borneóban ismerik a hopeon virágot, melynek kábító illatától szerelmi őrjöngésbe esnek az emberek, ebből mind van benne. Van még benne Lannes sápadt, remegő virágából és a fő, megszerzem a tök nagyságu, csunya, fekete pyan-virágot, melyek délafrikában nőnek és a négerek szerint ezeknek a belsejében pi-hennek a vérszopó óriási vámpirok. Ezekből készült az új parfüm: a Vámpir. A Vámpir: a téboly, a sorvadás, a láz, az örület. Az első üvegecskét neked adom, két cseppel, ne többel, kend be magad és akkor menj el mellette, hogy beleheljen belőle és jön a hatás. Tébolyodni fog, hogy ruhád szege-lyét szájával érinthesse, térdén csuszva fog rimázkodni egy csó-kodért és életét fogja ajánlani egy szerelmes, mámoros éjszakáért. Neked fog adni minden, amit ki-vánsz és te korlátlan ur leszel a férfiak fölött, mindez két csepp Vámpir. Astarte leszel, a szerelem Istennője. Nos, akard a Vámpirt.

— Akarom! — sutlogta Mária.

— Jól van, megkapod, — folytatta a kis ember — de ennek ára van. Nézd, én nyíltan játszom. Én érzem, hogy téged végkép elvesztettelek. Egy hatalmas fegyvert adok kezédbe és ezért cserébe... egy, egyetlen egy szerelmes éjszakádat kérem. Légy az enyém Mária, ha csak egy éjszakára is, de légy az enyém és aztán vidd a Vámpirt és uralkodj. Nos, mit válszolsz? Nem kérek nagy árat.

— Csend lett. A nő této-vázott. Ő még sohasem gondolt arra, hogy oda adja magát ennek a gnom-nak és ahogy most ez feltolult eléje, megundorodott. Az ő pom-pás, fiatal, viruló testét ez a kis idélen gnom ölelje, satnya, ráncos testét dörzsölje hozzá. Pfuj! Belül-ről jövő nagy undor fogta el, nem, ő még sohasem, vagy legalább is nagyon régen, kezdő színészno-korában adta el testét, de akkor

is válogatott és most, most csak így odadobja magát egy hosszú éjszakára?

A férfi megérezte ezt az undort, amely a nőben kezdett elhatalmasodni. Megijedt. Érezte, ha nem kapja meg ezt az éjszakát, belepusztul; ha nem tudja egyszer csókolni, szivni azokat a piros ajkakát, ölelni és vonaglni azon a remek testen, akkor vége. Már nem volt benne semmi férfiasság, önérzet, büszkeség, mert már a halálra ítélt könyörgött az életéért.

— Mária, vigyázz! Ne csak azt nézd, hogy én satnya vagyok, csunya vagyok. Gondolj arra Mária, hogy te is szenvedsz. Mária gondolj a Vámpirra. A lázas, eszeveszett Vámpir-csókokra, a bűnös, vad szeretkezésekre, ő reá, kit csak a Vámpiron keresztül kap-hatsz meg. Mária, gondold meg, hogy nélküle égve, perzselődve pusztulnál el.

Az lehunyta szemét és csak melle emelkedett lázasan. A férfi tovább beszélt.

— Mária légy könyörületes, egy éjszakára tégy boldoggá, én száz és száz éjszakára teszek azzá. Mária, most 10 óra, én haza me-gyek, előkészítek mindent. Tizen-kettőkor eljössz hozzám a Vám-pirért. Az egész ház sötét lesz, csak hátul a kertben fog égni egy ablakban az égő. A laboratórium-ban várlak. Csak egy szót vála-szolj, jössz Mária? Gondolj a csó-kos, mámoros éjszakákra. Nos, jössz Mária?

Keble lázasan hullámozott, vadul viaskodott bent önmagával, míg aztán győzött.

— Ott leszek...

*

A Dozsék templomában éjfél-t ütött az óra, mikor Ferra kertjének nyitott kapuján egy karcsu nőalak surrant be. Suhant, mint az ár-nyék a bódító illatu virágok kö-zött. Sötét volt, hátul világított egy ablak, oda tartott. Lenyomta a ki-lincset, az ajtó nem volt zárva, ő belépett. Megállt.

— Itt vagyok!

Száz lombik, üvegcso és fiola közt ott állt a kis satnya ember, Ferra, a parfümkirály.

— Köszönöm, hogy eljöttél Má-ria, nézz szét nálam. Ezek itt mind kísérleti edények. Ott állnak ab-ban a sok száz üvegben az eszen-ciáim. Lila, zöld, sárga, erős és gyenge színek, az üvegeket Am-

sterdamban csiszoltatom vékonyabbra, mint a gyémántot.

— Térjünk arra, amiért jöttem. Mutasd a „Vámpir“-t — vágott annak szavába az asszony. A férfi udvariasan meghajolt.

— Ahogy parancsozod. Ime.

Egy nagyobb üveghez vezette, melyben egy erős, vad, vörös színű illat volt: a Vámpir.

— Ha egy déiben a Piazza de Lunán, a korzó közepén kiönteném, az egész tömeg bódultana esne össze. Ha valaki fölébe hajolna és beszívna, gyönyörű kéjes halála volna... Ime, ezt a kis üveget, ezt szántam neked, fogadd.

Az asszony gyorsan ritiküljébe rejtette a kis üveget, a férfi arca ismét rajongó, átszellemült lett.

— És Mária, most itt jobbra, a függöny mögött egy kis budoir vár ránk. Egy századnyi csöppel engedtem be a Vámpirból. Halk, szerelmes csodákra váró mámoros illat leng bent. Jer Mária!

Az tovább állt, kezei lassan ökölbe szorultak, aztán kirobbant:

— Nem megyek. Haza megyek... — és már indult is, de a férfi megelőzte, az ajtónál termett.

— Mi az? Te nem akarsz betartani szavadat? Most, hogy megkaptad a Vámpirt, el akarsz menni, itt akarsz hagyni, hogy belepusztuljak a vágyaimba!

Az hideg maradt.

— Eressz haza!

A férfi ebben a percben elfordította a kulcsot a zárban.

— Nos hát nem engedlek. Itt maradsz és az enyém kell légy!

Vágyteli, sovárgó szemekkel közeledett a nő felé. Az megborzosongott. Ahogy belenézett ezekbe a vadul csillogó, apró, zöld szemekbe, meglátta bennük az állatot, a satnya kis állatot, ahogy lihegett ebbe a nagy fölgerjedésbe és isszonyatosan megutálta. Tisztán érezte most már, hogy nem adja oda magát, nem lesz az övé. A férfi is megérezte a nő szemében ezt az elhatározást és a következő pillanatban rávelette magát. Most már csak egy tudat élt benne, neki bírni kell ezt a nőt, bele kell hatoljon testébe minden áron, éreznie kell melegét, mert különben beledöglök. Ez a tudat, ez az ösztönös élni akarás óriási erőt kölcsönözött a kis gnomnak.

Egy rántással letépte a nő felső testéről a ruhát és a következő pillanatban fedetlenül szöktek előre a kemény, fehér mellék, mitől az még jobban megvadult, szorította a nőt, a földre akarta teperni.

— Az enyém leszel, az enyém kell légy, Mária, a testedet, a parádicsmot akarom.

De a nőben is megfeszültek az izmok, az utatlat mellé párosult a női védekező ösztön.

Nehéz lihegéssel viaskodtak a sokszínű üvegek között.

A férfi arcán véres karcolások húzódtak, az asszonyról már csak ruhafoszványok lógtak és a férfihez meztelen test tapadt.

De a kis ember rémülten érezte, hogy ereje csökken, tehetetlen dühében télt szájjal harapott bele az egyik rózsás mellbe, kiserkent a vér és a nő felsikított. Fájdalmában összeszeszedte minden erejét és ellökte a férfit.

Az messze esett a földre, de estében magával kapta a nő ritiküljét.

Lihegve néztek egymással farkasszemet, a nő egyik kezével vérző keblét takarta, a másikkal összekuszált haját igazgatta. Egy kicsit megkönnyebbült, érezte, hogy még egyszer már nincs ereje a férfinak támadni.

De a következő pillanatban észrevette a férfi kezében a ritiküljét. A vágynak orvosága, a szerelemelixír. Azt meg kell szerezze.

És lassan megindult feléje. Közben a férfi feltápaszkodott a földről és csak most nézte meg, hogy mit tart a kezében. A ritikül... és megérezte benne a kis üveget. A parfümöt. Felujongott, némiképpen ő is győztes maradt.

— Itt a Vámpir, nem kapod, mehatsz Mária, vergődhetsz te is vágyaidban, nesze, itt a kulcs, menj Mária.

De az előtte termett és viaskodni kezdtek a kis üvegért. A férfi érezte, hogy nagyon gyengül, már nem képes tartani a parfümöt és akkor, hogy ne kerüljön a nőhöz, kihajította kezéből.

A következő pillanatban egy éles csattanás hallatszott. A kihajított kis üveg, a nagy üveg Vámpirhoz vágódott és azt betörte.

A következő pillanatban bódító, fojtogató lett a levegő. Ahogy ott álltak egymásba kapaszkodva, a verekedő ölelésből erős szerelmi ölelés lett. Valami fölfeszült bennük. Éles, kéjes villámok szaladtak végig a gerincükön. Mindketten egy nagy vágyat éreztek. Vágyást a testre.

Működni kezdett a csodás találmány, a Parfüm, a Vámpir: a téboly, a sorvadás, a láz, az örület.

A földre rogytak. Mária leszaggatta magáról a még rajta levő ruhát,

meztelen teste kéjesen reszketett a hörgő kis satnya ember alatt.

Egymásba fonódtak és egy csodás kábulatban elaludtak.

A malomkeréknagyságú Szamitvirág, a nubiai feketerózsza, a teomathan-bogyó, a hopeon-virág és a főknagyságú csunya, fekete pyomvirág összetétele: a Vámpir megtette kötelességét.

HUMOR

Tárgyaláson.

Védőügyvéd: Kérem, hogy a bíró ur az ítéletnél vegye figyelembe azt a körülményt, hogy védencem születésétől fogva süket és így nem hallgathatott lelkiismerete intó szavára.

Finoman.

Kohn találkozik a kórházban, a buja-kórosztályon egy női ismerőseivel.

— Kezeit csókolom, nagyságos asszony, mi baja, hogy itt van?

— Fáj a fülem. Hát ön?

— Nekem meg a fülbevalóm, — feleli Kohn szomorúan.

Tanács.

Apa: Fiam, csak mindenben engem utánozz, meglásd jóra való ember válik belőled.

FiataleMBER: Igen papa, már tegnap egész jól utánóztam az aláírásodat egy váltón.

Szerencsére...

— Hova szalad Kohn ur? — kérdi Roth.

— Az orvoshoz.

— Miaz? Talán beteg?

— Szerencsére nem én, csak az anyósom — feleli Kohn.

Hatásos gyógyszer.

Kohn beállít a gyógyszerárba.

— Szeretnék valami soványító szert a feleségem számára.

A patikus elővesz egy dobozt.

— Ezt tessék venni. Garantálom, hogy ha egy egész skatulyával ebből a tablettából bevesz, 8 kilót veszít a súlyából.

— Nagyszerű! Adjon nekem... várjon csak... — 80 kilót nyom — adjon kérem 10 skatulyát.

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (11)

Lenke zavartan mosolygott.
— Igen... a különbség csak az, hogy ez nem állandó...

— Az igazán nem tőlem függ, hanem magától — vágott szavaiba a férfi jelentősegteljesen és Lenke kezdte magát kényelmellenül érezni. Látszólag közömbösen nézett félre a holdsütötte sudár jegegyékre, melyek némán álltak az ut szélén és suhanva, homályos árnyékokként maradoztak el.

Pár percig hallgatóit, de érezte, ezt nem lehet válaszolatlanul hagyni, a férfi szemében ez a hallgatás rögtön jelentőségeket nyerne, azért hát megszólalt:

— Hogy értette ezt?

A férfi most közönyös hangra tért.

— Nos, csak úgy, hogy az ilyen dolgok általában mindig a nőktől függnék. Egy férfi ugyanis mindig megfizetettnek veszi, ha egy ilyen csinos, bájos, fiatal hölgynek a társaságában lehet, mint ahogy most én.

— Igazgató ur nagyon kedves...

Ismét közönyös dolgokról beszélgettek, csak, amikor már a távolban feltűnt Pest, gigászi visszfénye, amint halvány glóriát vetett a csillagos égre, történt valami.

A férfi hirtelen kezébe vette és megsimogatta keztyűtlen kezeit.

— Milyen szép, finom, törekeny kezek, az ember szinte félve veszi őket a kezébe.

— Köszönöm... — Lenke ki akarta vonni, de a férfi visszatartotta.

— Megengedi, hogy megcsókoljam ezt a gyönyörű kezet?

— De igazgató ur!

A férfi azonban már lehajolt és megcsókolta, forrón, hosszan. Lenke csak erőszakosan tudta kirántani kezét közül és némán huzódott a rohanó autó sarkába.

— Haragszik? No ne haragudjon — kérlelte a férfi — már csak

azért se, hisz ezt tőlem nem kell komolyan vennie, talán még, ha fiatalabb lennék, igen, de így? Maga is bevallja magában, hogy bizony, egy kissé már öreg vagyok.

Lenke ösztönszerűleg a férfira pillantott, aki elmosolyogta magát. Fejét teljesen megvilágította a holdfény. Haja, különösen a halántéka táján, csillogott az ezüstsálaktól, de ez csak érdekesebbé tette, az a pár kiélt, éles ránc az arcán pedig csak jellegzetesebbé, markánsabbá, férfiasabbá tette, szemeiben pedig olyan élénk, fiatalos tűz lobogott, hogy a leány önkénytelenül és akarata ellenére is válaszolt előbbi kijelentésére.

— Oh, dehogy...

A férfi hátrahajolt az ülésen.

— Köszönöm. Most én köszönöm. Köszönöm, igazán boldoggá tett, hogy egy ilyen fiatal, bájos leány mondja, hogy tudnék még számára veszélyes lenni...

— Bocsánat, én azt nem mondtam, csak úgy általában...

— Kár, mert én viszont magával szemben nem, hogy tudok, de szeretnék is veszélyes lenni...

Most, hogy ezekre visszagondolt, már nem is bántotta olyan nagyon a dolog, sőt, bár a férfit gyűlölte, hiúságának még is hizelgett érdeklődése. Mert különben gyűlölte őt, aki a pénzével akar és tud hódítani. Persze ez a típus az, amely a fiatal leánygenerációt félreneveli, azt a fiatal leánygenerációt, mely arra volna hivatva, hogy a szerelmet szabadon és csakis a szerelemért keresse, találja meg. De így pénzzel a prostitúció karjaiba kergeti őket. Mert hiszen a barátnők, szeretők, akik pénzért azok és akiket kitarának, elméletben nem-e olyan prostituáltak, mint a többi? Ha ezt a tételt vesszük alapul: aki szerelmet pénzért árul, az prostituált, akkor lényegében ezek kö-

zött és a hivatalos uccai kokottok között igazán semmi különbség sincs. Legfeljebb a szeretők és barátnők szerencsésebb helyzetben vannak uccai és örömházbeli kolleganőikkel szemben, annyiban, hogy önmaguk válasszák meg a lovagjaikat és azokat nem kényszerülnek oly sűrűn változtatni, mint ezek a szerencsétlenek. No meg kedvezőbb, sőt elismert „társadalmi állásuk” van.

Érezte, nem elfogult, csak igazságos, hisz itt van ez az éles határvonal, amely a modern dolgozó nőt, aki a szabadszeretlem hive, mint ő, elválasztja ezektől a heréktől, akik henyélnek, hevernek, tejben-vajban fürödnek — a festükért.

Aztán ismét saját magára telerdtek gondolatai és Szeghőre. Szerette őt. A természetét, a jellemét, a gondolatait, a modorát, a gondolkozásmódját és úgy érezte, szerelme nem lesz futó, talán, ha a férfi is akarja nagyon, nagyon hosszú. Természetesen nem gondolt és eszébe se jutott holmi lekötöttség. Irtózott attól a gondolatától még most is, mikor pedig szerelmes volt, hogy ilyen fiatalon lekötse, leláncolja magát, csak a szerelem, a pusztá formától mentes szerelem legyen az az ok, az a kötelék, mely őket összefűzze.

Hanyagul, lassan, kényelmesen öltözködött föl. Ma különösen szép volt az arca, mert általában a legtöbb nőnek használ a mámor, megszépíti, különössé teszi, nem úgy, mint a férfiak, akik kiéltek, gyűröttek lesznek utána.

A közös ebédlőteremben már mindnyájan ott voltak, Olga kivételével, aki leüzent, hogy egész nap ágyban marad, mert irtózatos migrainje van, mozdulni sem tud.

Wurmne asszony, aki különben

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegekből, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

nem szerette az ilyen rendbontásokat, most kivételesen nagyon örült. Délelőtt ugyanis új lakó érkezett. Egy husz évesnek kinéző, feketeszemű, feketehajú, közepes termetű, kellemes arcú leány, fölűnően és nagyvárosiasan öltözve. Vass Elzának mutatkozott be. Pensiobeli elődje egy vidéki földbirtokos, aki gyógykezelés céljából tartózkodott a városban, azonban csak a délutáni vonattal szándékozott elutazni, tehát még nem adhatta át helyét. Így azonban, hogy Olga helye üresen maradt, minden simán ment. Az ujonnan érkezett ugyanis Olga helyét foglalta el és csakhamar élénk beszélgetésbe keveredett Lenkével, aki, mint szomszédnője pár sablanos kérdést intézett hozzá. A beszélgetésbe később annyira belemerültek, hogy ebéd után Lenke meghívta Elzát szobájába, annál is inkább, mert az övé még nem volt készen.

Ott megkínálta likőrrel, cigarettával, azután pár percre bocsánatot kért.

— Egy barátnőm, amint hallom, rosszul érzi magát és fekszik, egy pillanatra benézek hozzá, nincs-e szüksége valamire.

Olga félmeztelenül, takaratlanul feküdt az ágyán, haja rendezetlen volt, arca sápadt, szemei becsütek és árnyékosak. Gömbölyű vállai, telt karjai, erős combjai hóhérsége mellett arany színben fénylő bronzvörös haja, szemei erőteljesen csillogtak.

— Rejtetes ez a migrain, ennyire még sohasem tett tönkre.

— Azt hiszem a tegnapielőtti este is most úgy ki rajtad.

— Ne hidd, az egész más lapra tartozik. Elhiszem ugyan, hogy csodálkoztál, de mindent úgy akartam, ahogy történt és mindennek, ami történt, meg volt az oka... de hagyjuk most ezt, egyszer majd elmesélem, vagy megtudod másképpen... jaj, rejtetes... nem, köszönöm... nincs semmire sem szükségem... bár már lenne holnap reggel...

Lenke bucsuzott és sietett új barátnőjéhez.

— Jobban van? — kérdezte az.

— Oh igen, holnapra azt hiszem már semmi baja sem lesz.

— Talán a rendes?

— Nem... csak heves főfájás sokszor előveszi, már megszokta, igaz azért nagyon kellemetlen lehet — és beszélgetni kezdtek egymásról.

Vass Elza jól nevelt urileány volt. Zárdába járt iskolába és iparművésznőnek ment, két évet töltött Bécsben egyik nagynénjénél, de most itt akarta tovább folytatni tanulmányait.

— Akkor miért jött ilyen korán, ha jól tudom csak ősszel lehet beiratkozni?

— Igazat megvallva, egy kicsit szórakozni akarok. Körülnézni, milyen itt az élet, mert hiába voltam Bécsben, csak elméletben ismerem az életet, a világot, az erkölcsöket, ott nem csináltam egyebet, mint dolgoztam. A nagyném nagyon szigorúan tartott és most kárpótolni akarom magamat. Csak az okozott egy kis gondot nekem, hogy egyedül fogok állni, hol akad majd egy kedves, vig társaság, aki engem, mint idegent befogad és mondhatom, már ezek az aggályaim is oszladozni kezdenek, igazán nagyon hálás vagyok, hogy úgy védelmébe fogad.

Lenkének nagyon megtetszett a gondtalanul és őszintén beszélő leány, akivel szemben, habár az idősebb volt nála, valamilyen fölsőbbiséget érzett és rögtön életfelfogására terelte a beszédet.

Új barátnője figyelmesen hallgatta, mindenben helyesnek és a jövőendő élet okvetlenül fényesen bevaló rendszerének ismerte el. Csak akkor jött zavarba, amikor Lenke a gyakorlati megvalósításra terelte a beszédet és jellemzően a leányokra, akik percek alatt annyira tudnak egymáshoz közeledni, mint férfiak hónapok alatt sem, kissé pirulva vallotta be:

— Tudja Lenke, nekem még sohasem volt dolgom férfival.

Lenke csodálkozva nézett a tüzes szemekbe.

— Tudja, volt, igen, minden tekintetben és minden formában, talán tulon túl is volt, hiszen ez természetes egy korunkbéli leánynál, de fizikailag még mindig leány vagyok... hogy miért? Magam sem tudom. Nem mintha elveimmel ellenkezett, vagy féltem volna tőle vagy következményeitől, vagy mert én is olyan nagy dolognak tartanám, hogy az maradjak az esetleges férjhezmenésig, ami ma, de valahogy egyszerűen és talán furcsán hangozva: még nem került rá a sor.

Értem körülbelül, hogy gondolja. Volt már nagyon, de nagyon szerelmes?

— Nekem is ez jutott eszembe, hogy talán ez is volt az oka, hogy

nem, nem voltam. A fiuk és férfiak, akikkel dolgom volt csak pillanatnyilag és pure fizikailag érintettek, nem vágytam és vártam tőlük többet, mint a percnyi fizikai izgalmat, amit okoztak, sőt, ha elképzeltem, hogy talán több is történhet, valóságos rosszullét és undor fogott el.

— Igen. Ez az oka. Hogy nem volt szerelmes. Mert a szerelem képesíti legjobban az embert egyrészt az ezzel kapcsolatos lelki tradíciók föladására, melytől, mint-hogy a régi nevelés és a letűnőfélben lévő korszellem már belénkverte, még sem tudunk egészen simán szabadulni, másrészt elfelejteti a fizikai fájdalmakat és magának az aktusnak voltaképpen izléstelen voltát.

Elza lesütötte szemeit és idegesen babrált ruháján.

— Olyan furcsa ezt hallani magától... a maga szájából, hogy olyan fiatalnak és szenvedélyesnek látszik és ilyen hidegen tud ezekről a dolgokról beszélni...

— Pedig tényleg nem vagyok hideg és ne is gondolja ezt rólam egy percre sem, ha jobban meg fog ismerni látni fogja, hogy igenis, az ellenkezője. De tekintve, hogy ez a dolog nekem már háttam mögött van, én tudok róla objective és reálisan beszélni. Persze magával ez másképpen van, magában még csak sejtések, homályos elképzelések, suggestív beképzések léteznek erről a dologról, tehát nem tud reális talajra ereszkedni ezekből a képzeletbeli felhőkből... Természetes... Tehát vég eredményében egy van, amint mondtam és ahonnan kiindultunk: az első odaadáshoz szerelem szükséges. Nem számítva persze az erőszakot, de kivétel az általános rendben. Sőt nemcsak az első, hanem a körülmények, a milieu, a gondolatok, a fantázia, a lelkek megmámorosodása, tehát a szerelem is. Ha nem is egyet vagy valakit szeretünk, de szeretünk. Mi nők, amikor valakinek odaadjuk magunkat, még, ha talán az az illető, aki minket birtokába akar venni, közömbös is volt eddig, akkor is abban a pillanatban szerelmesek leszünk belé, szeretjük benne a férfit, szeretjük benne egy képzel, látott vagy olvasott valakit, de szeretjük, okvetlen szeretjük és szerelemből engedjük át meztelen testének meztelen testünket, mert csak így válik az izléstelen, fajföntartást célzó fizikai

szükségletből lázas, mámoros, kéjes gyönyörűség.

Az ajtón kopogtak, megnyílt és hasadékan Wurmne dugta be kedveskés, mosolygós arcát:

— A kisasszony jöhet, a szobája rendbe van hozva.

A leányok fölemelkedtek a pamlagról, Lenke barátságosan nyujtotta Elza felé kezét.

— Ma nem leszek itthon, csak vacsora után, de holnap délután, ha nincs ellenére, nézzen be hozzám...

Egy pillanatig kéz a kézben mozdulatlanul álltak egymás mellett és azután hirtelen, mintha egyet gondoltak volna, átkarolták, megcsókolták egymást és a fekete leány könnyű, ruganyos léptekkel sietett ki a szobából a nehézkesen, öregesen csoszogó Wurmne után.

XV. FEJEZET

Lenke fáradtan és bágyadtan sétált végig az Andrássy-uton. Az éjszakát Bélánál töltötte, de korán reggel már az iskolába indult. Ma nem maradhatott el, utolsó nap volt, évvárás. S most a két és fél hónapos szabadság küszöbén nagyon boldognak és megelégedettnek érezte magát. Milyen nagyszerű is lesz ez a szabadság és milyen kellemesen fog telni az idő. Béla azt akarta, menjenek le legalább egy hónapra a Balaton mellé, mely tulajdonképpen egymásnak adta őket, töltsenek egy-két hetet kettesben, emberektől távol, abban az örökké felejthetetlen kis csárdában, ahol először találtak egymásra, de Lenke elenezte.

Az ilyen nagyszabású dolgokat nem bírta volna el sovány pénztárcája, attól a gondlattól pedig, hogy a férfi rá költson, irtózott. Nem, nem akart barátnője vagy szeretője lenni, azzá degradálódni. Elveihez és életfelfogásaihoz képest szabad akaratából választotta a férfit szerelmes társává és nem is akart változtatni ezen a kapcsolaton.

Meg is mondta ezt Bélának. A férfi mosolygott és megcsókolta: ahogy akarod kicsikém, akkor itt maradunk, ugyan Pest nyáron nem a legkellemesebb...

Gondolatok és cél nélkül sétált ki a liget felé, élvezte a napfényt és hogy egy időre levette vállairól az iskola terheit, amely utóbbi időben kissé megviselte. Állandóan órák, gyakorlás, elmé-

let, szabad idejében állandó szórakozás: színház, opera, kávéház, kirándulások, szerelmes, vad éjszakák, úgy, hogy örült, hogy egy kissé kipihente magát, egyedül maradt Bélával.

Mert úgy hallotta, a többiek sem maradnak Pesten és Elza, akivel nagyon és igazán összebarátkozott, annál is inkább, mert Olga az utóbbi időben ritkán volt látható, napokig be sem jött a pensióba, Elza sem fog már neki sok gondot okozni.

A csinos, fekete szemű leány a szigeti strandon ismerősre akadt. Egy hajózási vállalati tisztviselő volt az illető, aki egy évvel ezelőtt Bécsbe volt beosztva és ott ismerkedtek meg. Elegáns, fiatal gyerek volt, Lenke csak annyit tudott meg róla, hogy Ervinnek hívják, de a fiatalokat azután már együtt lehetett látni és a leánynak az volt az impressiója, hogy Elzát illetőleg véget ért missziója, a lánynak már nincsen szüksége az ő segítségére a szórakozást illetőleg, azt majd ellátják ők maguk, nem kell féltetni őket.

Az Oktogonnál megállt egy pillanatra, amíg csillapodott a forgalom, azután tovább folytatta lassu, gondtalan sétáját. Már majdnem a liget torkolatához ért, amikor hátulról puha kéz karolt karjába.

— Olga hát te merre bujkálsz, hetek óta nem láttalak...

A magas leány titokzatosan mosolygott, bronz haja ezer színt játszott a rátűző napfényben.

— Wurmne nem aggódott miattam?

— Dehogy nem, de megnyugtattam, sohse busuljon érted, bizonyosan elutazott pár napra, de hol is voltál?...

— Itt Pesten, a lakásomon. Fönn lakom a Rózsadombon.

— A lakásodon? Neked lakásod van? Mióta?

— Hát nem éppen lakás, hanem egy gyönyörű villa és nem éppen az enyém, hanem Baranyaié... ja, te nem ismered. A Fővárosi operettszínház igazgatója.

— És nála laksz?

Olga ismét furcsán, megvetőleg mosolygott.

— Ahogy vesszük, a rossz nyelvek inkább azt mondanák: vete és nem nála, vagy mindegy?

Lenke nem értette egészen a dolgot. Volt barátnője odahuzta a járda szélére és odaintett egy taxit.

— Gyeré kicsikém, szálljunk föl, én már nagyon fáradt vagyok.

— Hová lesz kérem — kérdezte a sofför.

— Ahová akar, csak a Fővárosi környékét kerülje — vetette oda hanyagul Olga, azután barátnőjéhez fordult — nem akarom, hogy meglásson az a vén majom, képes fölszállni hozzánk és megzavarja a beszélgetésünket.

— Micsoda vén majom?

— Hát Baranyai... Tudod, az öreg reggel kihozott sétálni. Persze mindenüvé gyalog mentünk. Azt is tudom miért. Ezek a meglelt férfiak néha igazán olyanok, mint a kisgyerek, nem, még rosszabbak. Heccegni akart velem, mint valami új ruhával, új kalappal, új pincével. Sejtheted, hogy hamar meguntam a dolgot és egy hirtelen támadt tolongásban kámforrá váltam, este pedig még összeszedtem, hogy egyedül hagyott, megharagszom rá, nagy jelenetet csapok, így legalább pár napra békességem lesz tőle... de úgy látom, te nagyon csodálkozol ezeken a dolgokon. Hát mindjárt megludsz mindent, ugyis megígérted már neked, hogy egyszer elmesélem. Emlékszel arra az emlékezetes balatoni kirándulásra?

Emlékszel, hogy én akkor milyen furcsa és lehetetlen voltam, mennyire kivelekedtem magamból? Nos ez ritkán történik meg velem, csak amikor szörnyen töprengek, amikor válaszuton állok. Amikor előttem áll valami, ami nekem nem tetszik, ami ellenkezik egész valómmal, ami ellen egész énem lázadzik, — de, amit mégis meg kell tennem. Ilyenkor mesterséges mámorba menekülök, átgúrom, fölforgatom saját magamat: egy kicsit megbolondulok. Tudnod kell, hogy én komolyságom és szoliditásom mellett kis korom óta imádom a szinpadot, rajongok a színészetért, mint művészetért. És ehhez is teljesen komolyan, ambícióval, szívvel-lélekkel fogtam, de majdnem megállított a sok kiábrándulás a sok csalódás. Rájöttem, hogy a tehetségeimmel, képességeimmel és kiválóságaimmal még kardalosnő sem lehetek, ellenben protekcióval minden. Amikor akarok és ahogy akarom, sőt, amikor akarom. Mégis két évet vártam, tanultam, képeztem, fejlesztettem magam és ma érzem magamban: nagy vagyok, utólérhetetlen vagyok. De, hogy elismerjenek a többiek is, én is csak a

ljunk
gyok-
ker-

Fővá-
etelle
ba-
arom,
ajom,
meg-

d, az
Per-
tünk.
meg-
anok,
rosz-
telem,
talap-
hogy
s egy
kám-
ősz-
gyott,
enettel
napra
ugy
leze-
ndjárt
gigér-
er el-
z em-
ásra?
ilyen
meny-
? Nos
csak
ami-
r előt-
nem
z va-
énem
meg
séses
ürom,
egy
d kell
szolid-

imá-
a szí-
rt. És
ambi-
m, de
kiáb-
Rájöt-
l, ké-
immal
k, el-
Amil
ami-
vár-
ejlesz-
n ma-
lérhe-
ismer-
sak a

protekciohoz fordultam... S hogy ezt mivel lehet megvásárolni? Ez a szomorú és ez a kétségbeesés: saját magaddal. A színésznő halhatatlanságának kapuja a saját teste, csak ezen át léphet be a siker, az elismerés, a nagyság birodalmába... De nehogy azt hidd, hogy erre vágytam, nem. Játszani vágytam. Játszani pedig csak az az egy-két nagy játszik, a többiek szomorú, szánalmas élő diszletek. Régebben voltak szerepek, a mai sztárrendszer ujjaformálta a darabokat is, csak főszereplő van és más senki. Csak az játszik. Én pedig játszani akarok, tehát áldoztam én is a nagyságnak. Szomorú, de így van. Sőt sokan még iskoláskorukban megadják magukat és csak így tudnak előre vergődni a kisebb-nagyobb akadályokon. Én erősen tartottam magam, erre a legnagyobb alkalomra, mert azt úgy is tudtam, hogy a sorsomat én sem kerülhetem ki...

— Rettenetes.

— Miért? Természetes... De nem mesélek tovább. Őszie a Főváros első és legnagyobb primadonnája vagyok. A nagy Sárossy partnernője. Hogyan? Azt hiszem, már sejtetted, a partnert megfőztem ott, a Balatonnál, mert ez fontos. Hozzád húzó és neked játszó partner fél siker. A direktor pedig az már szintén megfőtt. Sőt egyre jobban és jobban fő. Szükségem van rájuk, hogy föllépjek ebben a minőségben és elismerjenek. Azután? Azután majd én fogom diktálni a feltételeket. Igaz, az az addig, az rettenetes és ettől félttem, borzadtam akkor a Balaton mellett, közeledett a vérdíjak befizetésének határideje. Haboztam, vergődtem, de fizettem és fizetek őszig.

— Szegény Olga, ez rettenetes.

— Igazán nem kell sajnálni engem. Én sem sajnálom magamat. Beláttam, hogy ennek így kell lennie, mint ahogy téged csak úgy vesznek föl a zeneiskolába, ha pontosan befizeted a tandíjat. Csak ennyit láss benne, legalább te érts meg, legalább te, mert a többiek lenéznek: nézd, az igazgató szeretője, vagy irigyelnek: nézd, az igazgató barátnője.

— Azért mégis rettenetes. Én egy percig sem tudnék egy olyan valakivel együtt lenni és olyan valakinek a vágyait tölteni, akit nem szeretek.

— Kis Lenkém, ilyent ne mondj.

Legfeljebb adj hálát az istennek, hogy még nem kerültél ilyen helyzetbe.

— Soha...

— Ezt meg éppen ne mondd, igazán nem tudhatjuk, hogy merre, hova fordul a sors... de beszéljünk másról. Igazán örülök, hogy veled találkoztam, már csak azért is, mert kérni szeretnék valamit. Légy szíves küldesd el pensióbeli holmimaikat új lakásomra, mondd föl a szobát és mondd Wurménak azt, amit akarsz, ami éppen az eszedbe jut. Én nem akarok vele találkozni, irtózom tolatkodó kérdézőködéseitől... Nesze, itt van pénz és várj csak... itt van a címem...

A taxaméter az Erzsébet-köruton siklott végig.

— Így. Most hazamegyek, de az Erzsébethidnél szállok le és a Dunaparton fogok majd hazamenni.

A Dunán hófehér uszályok siklottak alá lassan, ünnepélyesen, méltóságfelteljesen, karcsu személygőzösök által utakészen füstölő kéménnyel, felülről, messziről egy-egy hajósip bugott föl elnyujtoltan.

Lenke elnézte a partokon sűrű-forgó népet, utasokat, akik a hajóállomás felé siettek, a rakodómunkások ügyességét, a matrózsuhanok fürgeségét, ahogyan a hidak előtt gyorsan lehúzzák a hajókéményeket, amikor valaki szembe vele, úgy három-négy lépésről, egyszerre hangosan köszöntötte.

— Kezeit csókolom.

Lenke az első pillanatban nem ismerte meg a kreolbarnára lesült férfit, de amint felismerte, szokott közvellen, kedves hangon viszonozta a barátságos köszöntést.

— Jó napot igazgató ur, alig ismertem meg, talán csak nem valami tigrisvadászaton volt azóta, hogy ennyire afrikai kinézésű színe van...

— Nem, csak a nizzai strandon sütkéreztem egy rövid hónapot, a tigrisvadászatot majd itthon kezdem meg...

Földes jelentősegteljesen nézett a lányra, de Lenke úgy tett, mint ha észre sem vette volna.

— Ugy és már talán föl is fedezett vagy egyet ebben a mi poros dzsungelünkben?

— Oh, a tigris már régen föl előbb hazaviszlek téged a pensióba.

— Nem köszönöm, még úgy is korán van, akarok még egyet járni. Menjünk csak egyenesen, majd van fedezve, csak félek közelébe férközni, mert olyan megközelíthetetlennek, tiszteletet parancsolónak, ridegnek, veszedelmesnek, de fejedelminek látszik, mint egy igazi tigris, karcsu, hajlékony testű, csillogó szemű.

Séta közben egészen a lány lakásáig értek, akaratlanul összesimulva és a férfi lehelle, amint beszélt, félig háta mögött menve, szinte perzselte, égette Lenke meztelen nyakát.

— Ez hát a tigris tanyája... akarom mondani bizonyára ezen a tanyán is van egy pár tigris... ha jól tudom Olga barátnője is itt lakik...

— Csak lakott, kedves igazgató ur, vagyis ebben a házban nincsen az ön számára tigris...

— Egy kosár, Mert bevallja, hogy igen is van, de nem az én számomra... Ma úgy látszik, hogy nincs szerencsém, azaz dehogy si nincsen: találkoztam magával, kis Lenke.

— Igazán nem tudom elhinni, hogy a vérbeli, nagy tigrisvadász ennyire lealacsonyítja magát, hogy tényleg oly nagy szerencsének tartja, hogy tigris helyett csak egy ártatlan, szürke macska került az útjába.

— Ez az... igazán nem tudom, mit gondoljak... néha szelíd kis cica, máskor karcsu, hajlékony tigris és ez az, ami izgat, ami nyugtalanít...

Még mindig kezében tartotta a lány kezét, tekintete kutatva mélyedt csillogó szemeibe, csókolva rajongta körül meztelen karját, a könnyű nyári ruha alatt tisztán látszó körvonalakban elődomborodó gömbölyű mellét, finom, formás térdét és karcsu bokát, az egész remek testet, mely fiatal-ságtól, erőtől, forróságtól duzzadva állt előtte a rásütő nyári napfényben.

Lenke belepirult az éles, levetkőztető tekintetbe és zavartan vont ki kezét a férfiéből.

— Nahát, isten vele, sok szerencsét a vadászathoz...

Könnyedén libbent föl a kapu előtti három lépcsőn.

— Lenke, kicsi Lenke, mikor látom újra?

(Folytatjuk.)

A MODERN ÉLET PROBLÉMÁI

— Irják: Ben Git és ifj. Kubán Endre. —

Elbukott virág.

Szerettem egy fiut és meggondolatlanul átadtam magam neki. Csak aztán tértem magamhoz szerelemem okozta kábultságomból és most csak undorral tudok visszagondolni a szálódai szobában eltöltött pásztorórára. Vőlegényem van, aki szeret, de mind-ezideig nem volt bátorságom neki mindent elmondani, bár erősen megfogadtam magamban, hogy legalább így fogom jóvá tenni hibámat. Vajjon helyes-e az általam választott mód és nem tudna ön nekem másféle kimagyarázkodást ajánlani?

Válasz:

Mindenesetre őrizkedjen úgy előadni a dolgot vőlegényének, hogy ez egy kis hotelszobai — esetleg megerőszakolás következménye. Lehet, hogy el sem fogja hinni, de hogy rossz impressziókat fog ez eredményezni, az biztos, mondjon talán valami olyat, hogy ön még egészen kicsiny volt, mikor ez megtörtént, vagy, hogy egy szerencsétlen esés szüleménye. Ha vőlegénye szereti, akkor meg fogja tudni érteni Önt.

Kis menyasszony.

Vőlegényem van, akit imádok. Egybekelésünkötől már csak pár hét választ el és ő folyton arra kér, hogy legyek az övé. Mit tegyek?

Válasz:

Kezdjük ott, hogy bizik Ön minden hátsó gondolat nélkül vőlegényében? Biztos-e abban, hogy ha szerelmüknek valami következménye lenne, az ebből származó kötelezettséget azonnal magára vállalni? Ha igen, akkor csak egy tanácsot adhatok. Várjanak, még akkor is, ha érzéseik az ellenkezőt diktálják. Igen ideális és nagylelkű egy olyan bizalmasságot szavazó gesztus, melyet az ember szerelemből csinál: de minden bizalom mellett legyünk egy kevéssé realistikus és számítsuk a kockázatot, mely ebből származhat. Természetesen felteszem, hogy az illető fiatalember, intelligens és elég szabadon gondolkozó ahhoz, hogy később ne hánnya Önnek szemé-

azt az adományt, melyet szerelemből kapott.

Örvény szélén.

Tízennyolc éves, kimondottan szép leány vagyok. Hivatalba járok. Szüleim és testvéreim vannak. Odahaza a legszigorubbán neveltek és a legcsekélyebb erkölcsi kilengést is nagyon szigorúan büntették. Este még most is csak hosszas kunyorálás után engednek el, de akkor is szigorúan számontartják, hogy mikor jövök haza. Egy vasárnap délelőtt bemutattak nekem egy nagyon szép fiut, aki azonnal hevesen udvarolni kezdett nekem. Állandó kísérőmmül szegődött. Minden este megvárt az iroda előtt és hazakísért. Nagyon szerelmesnek tetette magát és én hittem neki, egy délután nem kaptunk mozijegyet és sétálni mentünk. Mintha azon a délután minden összeesküdött volna ellenem, esni kezdett az eső. Új selyemruhában voltam és nagyon féltem, hogy megázik. A férfi azt mondta, hogy ő éppen itt lakik és menjünk fel hozzá melegedni. Nem akartam menni, erre sirni kezdett, hogy nem bizok benne, mikor ő úgy imád, mint egy Madonnát. Főnt azután nekem rohant s kétségbeesett védekezésem se tudott megmenteni brutális vágyaitól. Utána kérni kezdett, hogy ne haragudjak rá, de nagyon szeret engem és a vágy elvette az eszét. Azt mondta, hogy most már tudja a kötelességét és feleségül vesz. Lassan aztán megvigasztalódtam és most már annak féltéve van, a szeretője lettem. Egy hónapja azonban különös dolgokat vettem észre: csábítottam más nőkkel is randevuzik, állása pedig nincs. Egyszer pénzt is kért tőlem és én gyanútlanul adtam neki. Tegnapelőtt levélbelileg tudatott — mi ugyanis leveleztünk is egymással — hogy nem volt soha szerelmes belém. Most nagyobb pénzösszegre van szüksége és nekem kell azt előteremtennem. Ellenkező esetben átadja leveleimet szüleimnek. Azóta mint örült tévelyegtem az uccákon, még az irodába se mentem be. Nem a leleplezés bánt, hiszen egy gazember nem is érdemli meg a szerelemet. De rettenetesen félek, hogy

át fogja adni bosszúból a leveleket szüleimnek. Kérem segítsenek rajtam.

Egy áldozat.

Válasz:

Levelét háromszor is átolvastam és őszintén mondom, nagyon sajnáltam. Levelében nagyon helyesen nevezi gazembernek azt a férfit, aki visszaél egy nő szerelmével és meg akarja zsarolni. A következő tanácsot adhatom: menjen el a rendőrségre és jelentse fel ezt a fickót, ott azután megtanítják majd keztyűbe dudálni. A rendőrség ugyanis nagyon is nagyon szigorúan kezel az ilyen ügyeket és biztosíthatom, hogy a jövőre nézve elmegy a kedve az ilyen kísérletektől. Vagy pedig álljon oda egész őszintén szülei elé és vallja be a dolgot. Higgye el nekem, hogy előbb, vagy utóbb ugyis az lesz a vége, hogy tudomást szereznek erről a dologról. Nyugodtan, minden kislányos félelem nélkül bevallhatja, végtére is a huszadik században élünk, amikor egész más erkölcsi törvények irányítják az életünket, mint amilyenek voltak szüleink fiatal korában. Egynapi kellemetlenség árán azután megszerezte szabadságát, amivel most már csinálni kell bánni. A selyemfiut pedig akkor egy kutyakorbáccsal várja meg az uccán és tanítsa meg becsületre.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősege révén. Érdeklődők úgy a készülékek, mint az engedélyre vonatkozólag díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

ELSŐ

A

Mi nek, a lem vonag kéj sz örök u rós m színü, vők és ségtele hivatol rajta n fölcser kiabáló a legti lyek c virrasz haik, olt dia szenved tissime telme, nek S azok t akik n maguk és józ nyolóc ni és a csók jos ze melyet részeg adja é zanak, nyolóc fogját

Ez csók, relem vallott A régi ez és amely vad épített gyöng padt a a kéztől, m másch

ELSE DUHM:

A CSÓK

— Eredeti fordítás. —

„A csók egy rózsás pont
a szerelem i betűjén...”

(Rostand: Cyrano de Bergerac.)

A csók.

Mi a csók? A nagyszerű hegedűnek, a Viola d'Amour nak, a szerelem hegedűjének négy borzongó, vonagló ajak csodálatos hurjain, a kéj szent vonója által tavaszrahívott örök-uj, örök fiatal és örök mámoros melódiája. Buja, tarka és ezerszerű, mint maga Eros, játszik hívők és hitetlenek, szentek és szentségtelenek, művészek és profánok, hivatottak és tévelygők. Főlcsendül rajta minden érzés és minden szín, főlcsendül az uccák elcsépett, frivol, kiabáló slágere és főlcsendül hurjain a legtisztább, legédesebb szenvedélyek cizellált adagiója. Ott van, ott virraszt minden kis, gyenge vágyunk haik, álmos születésénél, de ő van ott diadalmasan lázongó legvadabb szenvedélyünk mindent elsőprő fortissimójában is. A csók nemcsak értelme, de symboluma is a szerelemnek Szent, különös titok, amit csak azok tudnak felfogni és megérteni, akik maguk is hisznek benne, akik maguk is szeretnek. Mert hitetlenek és józanok, komolyak és akik gunyolódok, ti talán tudjátok definiálni és analizálni, leírni és meglátni a csókot: de hallani, hallani bűbajos zenéjét, hallani buja melódiáját, melyet hall és amely elkábitja, megérint, magával ragadja azt, aki adja és aki kapja, hitetlenek és józanok, komolyak és akik csak gunyolódok, hallani azt ti sohasem fogjátok!...

A romantikus csók.

Ez volt tulajdonképen az igazi csók, mely megpecsételte nem a szerelem születését, de üdvözölte, bevallotta, megszentelte beérkezését. A régi, nyolcvanas évek divatja volt ez és a romantika volt az a lugas, amelyben életre hívódott. Nem volt vad és nem volt szenvedélyes, nem épített és nem perzselt. Az ajak gyöngéden, lágyan, finoman odata-padt az ajakra: csak ennyi. A kéz a kézben maradt, test távol a testtől, még nem mertek közeledni egymáshoz, egymáshoz tapadni, egymáshoz simulni, csak álltak kéz a

kézben, nézték egymás szemeit, a melyekben ott ragyogott a szerelem öröktüze és nézték egymás sápadt, halvány ajkait, amelyeket vérvörös rózsákkal szórt tele az első csók tavaszvirágzása és örök hűséget, örök szerelmet ígértek egymásnak.

A csók, az aran,os játékszer.

Igen, lehet az is: játékszer, aranyos játékszer. Egy aranyszínű labda, amelyet a nemek izgató, nagy játékában kipirult arccal, hol ügyesen, hol ügyetlenül, egyesek rosszul, mások jobban: kapnak, dobznak Engedelmes, jó, ártalmatlan játékszer: oda esik, ahova dobják, szájra, szemre, földre, hajra, nem kötelez semmire és ha köt, csak illatos, harmatos, édes rózsaláncsal, amelyet akkor veszünk magunkra, amikor akarjuk, amit akkor szakítunk szét, amikor kedvünk tartja. Éppen olyan könnyű kapni és adni és ugyanolyan könnyű megtagadni, vagy menekülni előle. Az egyik kacaj hozza, a másik viszi és azért mégis örökké emlékeztünkben marad. Akárcsak egy illatos, szép, halványlila kis ibolya, amelyet egy könyvbe préselünk és amelynek, mikor egyszer, később, valamikor megtaláljuk, örülünk. Örülünk, anélkül, hogy tudnánk, miért, mikor, kitől van, honnan, hogy került oda,

A csók, amely elcsábít.

Láng, hamu alatt születő, sokáig halk, bágyadt parázsban foszforeszkáló, de hirtelen föltámadó és mindent elhamvasztó félelmetes láng, melyet kerülünk, félünk és féltünk és amelybe bódultan, ájultan, öntudatlanul és akaratunk ellenére mégis belehullunk. A dinamikája: jóleső, édes, határtalan gyöngédség, amely minden átmenet nélkül, a hirtelenség megdöbbentő erejével csap át a legkinzóbb fájdalomba. Egy parázsló, tüzes üszök, amely észrevétlenül az értelem alvó városára hull és lángba borítja, elpusztítja. Lágyan, gyöngéden tapad a szájra, de egy pillanat, s belemarkol a szelid gyönyörűségbe, éles, érzéki, mohó nyelv nyílal az ajkak közé és kinzó. Tépo harapással változtatja a gyöngéd simulást. És alig észmei a sajtó ajak, már is hűtlen lesz hozzá, lázas, vad elánnal lecsuszik a nyakra, hatalmába keríti, megejti a legpuhább, legbármányosabb, legérzékenyebb kis völgyet, vagy neszletlenül, villámgyorsan siklik a fül mögé, elbujik a selymes, rózsaszínű hus mögött, hogy sistrő, forró suttogásával innen

borítsa be az egész testet lázongó, öldöklő, pusztító tűzviharral. Gyöngéden, finoman, mint a legnagyobb tisztelet őszinte jele ereszkedik le a kézre, hogy azután gyorsan és ügyesen, mint egy imbolygó, nyugtalan kigyó kusszon tovább, kerítse hatalmába a tenyeret is, a csuklót, a könyököket, az egész meztelen kart, hogy később az egész testet teleszórja fényes, tüzes, gyújtogató vágykévekkel, hogy az, akit ért, a szörnyű tűzbe, mely benne föltámad, mindent elfelejtve és semmit sem bánva, saját magát dobja, vesse bele és elhamvadjon, meghaljon, mint a bol-dog, szerelmes, játékos lepke a lo-bogó gyertyalángban...

A mámoros csók.

Ez az, ami kifejezhetetlen. Megszemélyesítője a kimondhatatlannak és megmagyarázhatatlannak, örökké kutatott és soha meg nem talált titkos alchimiája két különböző test teljes egyesülhetésének. Ilyenkor elfelejtik a hisztérikus lázban egymást szívó ajkak, hogy van szó, hogy egyáltalán az ajkuk is, mely elválaszthatatlanul egymásba fonódik, létezik, még egymás testét is elfelejtik, csak a vérük él, száguld, követel, a vérük találkozik, lüktet össze forrongó, dübörgő erővel. És eltűnnek számukra hely és idő, egyformán remegteti meg őket gyönyör és járdalom, keblük lázasan piheg, válluk kéjesen rángatózik, szemérmük eltűnik és öntudatlanul, mámoros természetességgel fedik fel, kinálják, veszik birtokukba testük leg-szégyeltebb, legféltveörzöttébb titkait. Megáll az idő és eláll a lélekzet és ahova hull: oda veti magát, oda tódul megékezhetteudul, visszatartozhatatlanul minden vágy, minden kéj, minden érzés és minden eszmélés és ahova hullott: ott marad keserűn édes, bűnösen szent helye örök emlékeknek, örök szerelem-szomjuhozások kiapadhatatlan kutjának, eljövendő új mámorok nagyszerű nászágyának.

Az áhitat csókja.

Lemondás, buskomorság és meggyöződéses szemérem az az elhagyatott mező, ahol manapság az a ritka virág terem. Vénusz szobra előtt térdreborultak néma fohásza ez, a szerelmes bizonyítja be annak, akit szeret, hodoló, alázas csodálatát, büszke és egyuttal lemondó megnyugvás ez a viszontszerelemről. A kezek, a máskor ölelő, simogató, ujjongó kezek most mint valami

kikopott szerszámok, sutba dobódnak és az ajkak engedelmes félénkséggel, rövid, halk érintéssel kenik föl a szemet, száját, mellett, térdeket, testet a Szépségnek. Azért fájdalmas, mint a léleknek, minden meghódolása a test előtt és boldog is, mint minden ajándék, amiért nem várunk viszonzást és mély, mint minden magábaszállott, elhagyott, egyedül maradt lélek.

A csók a szent mysterium.

Mysterium, amely messzi, titokzatos, csodálatos földön él az ihletetlenek lelkében, aranyos, drága köntösben jelenik meg az érintetlenek álmában. Ha pedig vándorbotot ragad és megjelenik az utána szomjazók között, ha az ezer, lelkes vajdó álomból hirtelen egyszer valóvá születik, egy rövid, kósza pillanat alatt hisznek a hitetlenek, tudnak a tudatlanok, meggyógyulnak a betegek és fölujjongnak a busongók. És ha rájuk lehel varázslatos tavaszával: férfivé keményedik a fiú, asszony-ná érik a leány, megremegtet minket mindnyájunkat, akik már ismerjük őt, megremegtet és megmutatja nekünk egy percre fényes, büszke, királyi palástját. Mert nagy ur, király ő, akinek birodalma egy küzdelmes, örök harctér, amelyen hosszú, örök harcot vív egymással az angyal meg az ördög, egy furcsa, különös kapu, amely előtt még Eros is habozva áll meg egy pillanatig, nem tudja, a lelki szerelem virágos, napfényes mezejére, a viharos szenvedélyek vad őserdejébe, vagy más-hova, ahol soha senki sem volt, amiről senki semmit nem tud, vezet-e az út...

És végül: miért is csókolódzunk?

Igen, miért, de miért! Mert igazi emberek vagyunk, örök kíváncsiság él bennünk, mindennek végére járnunk és büszke dac él bennünk, semmit sem elfogadni tudatlanul. És fölvergjük fejünket itt is, megállunk, megbicsakoljuk magunkat itt is: miért, vajjon miért is van belénk oltva a vágy, az a szomjas, kielégítetlen vágy, amit csak a csók tud csillapítani, de amire újra, meg újra vágyunk?... Miért van csók, ki tanított meg bennünket csókolódzni és miért is csókolódzunk, ezek azok a feleletek, amelyeket ezerszer feladunk magunknak, amin annyian gondolkoztunk és töprengtünk, de amire

még egyikünk sem tudott jobb, igazabb és más választ adni, mint a költő Scheffel a „säckingeni kúrtós“-ben:

„...hogy mert — hiába kérdeztőlem, hogy miért csókolódnak az emberek, hogy miért inkább a fiatalabbak, erősek...?“

Györy Endre.

A kis ártatlan.

— Jelenet a ligetben. —

Személyek: Baba, 19 éves, egy üzletben kiszolgáló leány. Jenő, 25 éves bankhivatalnok.

(Gyönyörű éjszaka van, a leány és a fiatalember andalogva jönnek egy félreeső pad felé.)

Jenő: Baba, mondom, ez a legjobb pad itt a ligetben. Tőlem ne félj édes...

Baba: Ugye, nem először látod ezt a padot? (Felsőhajt.) Őh hány nőnek mondtad te már ezt. Ha azt hiszed, hogy engem is az orromnál fogsz vezetni, akkor csá-lódsz...

Jenő (önérzettel): Ültem ugyan már ezen a padon, de...

Baba (felháborodva): Távozz, kérlek, keress magadnak más mé-diumot a kalandjaidhoz!

Jenő (szeretettel): Jaj de gyerek vagy te Baba! Hiszen ha téged ismertelek volna, biztosan veled ültem volna itt a padon, hiszen te olyan csinos és olyan szép vagy...

Baba (aggódva): Megcsókoltad?

Jenő: Istenem, mi van abba, kis csacsim, talán nem vagy fél-tékeny?

Baba: Persze, ti férfiak csak csókoltok és azzal nem törődtek, hogy kit... (felindulva) nektek a csók annyi, mint egy nyakkendőkötés vagy egy cigarettafüst.

Jenő: Hallgass édes, hiszen te is szeretsz csókolódzni, te sem vagy talpig szent...

Baba: De miért? Mert ti rontottatok el, férfiak. Mert egy nőnek kell selyem harisnya, selyem kombiné, méregdrága kölni, s ha ez nincs, rá sem néztek egy nőre, ugye igaz?

Jenő: Tulzól Baba...

Baba (hevesen): Ti vagytok a hibásak, mert mikor már 17—18 éves a leány, megbolondul és kell

neki szép ruha, szép bunda és miegyéb. Persze akad „Pali“ elég, aki fizet, pláne ha a nő fess és szép... (elpirulva) ah Jenő, magam is ilyen vagyok. Szeretek jól enni, szórakozni és szép ruhákban járni. (Sirva:) És bent az üzletben le-hajtott fejjel lenni...

Jenő (érzékenyen): Ne légy ilyen felületes, Baba! Azt hittem, te is olyan szép vagy, ahogy vagy... Hogy is mondjam, voltak kaland-jaid. Így azonban csodállak.

Baba: Csodálad? Hiszen jól tudod, hogy a szüleim szegények: az apám egy cégnél van, az anyám beteges...

Jenő: Rettenes, meg sem látszik rajtad, hogy ennyit nélkülözöl...

Baba: Kerülöm a férfiakat... Szórakozom velük, de a közelemben nem engedem őket.

Jenő: Akkor se, ha találkozol egyvel és megszereted... és ő is...

Baba: Akkor talán, ha találkoz-nék egy ilyennel.

Jenő (közel hajlik hozzá): Nem hiszed, hogy akad ilyen? Nem?

Baba: Talán Jenő, hiszen olyan szép volna!...

Jenő: Ha csak egy kicsit is szeretnél...

Baba: Hiszen szeretlek, különben nem is jöttem volna ide veled, (sirva) csak félek, hogy te is olyan vagy, mint a többi...

Jenő (halkan): Ne sirj Baba! Feledd a multat... Nincs bizalmad hozzám?

Baba (könnyes szemmel): Igen, benned bízom Jenő...

Jenő (csókolgatja): Esküszöm, sosem foglak elhagyni... Szeretlek már mióta megláttalak!... Szép vagy, csodaszép!... Baba, édes Baba!...

Baba (félelemmel): Engedj Jenő, félek!

Jenő (hevesen): Egyetlenem... édes, szép Babám...

Baba (sirva): Nem... nem... Jenő, engedj...

Jenő (mámorosan): Az enyém vagy, az enyém!

— Függöny. —

V. Hilda (Arad).

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

HUMOR

Alkalmazkodó.

Ur: Ebédre vendégünk lesz Mari, úgy igazodjék azzal a főzéssel.

Szakácsnő: Tessék már megmondani, úgy főzök, hogy megint eljöjjön, vagy úgy hogy soha többé ne tegye be a lábát...

Elszólta magát.

— Milyen szép kalapja van Kaktorkáné...

— Pedig ha tudná milyen régi. Már kétszer kifordítottam, háromszor átfestettem s tegnap a kávéházban vélellenül kicseréltem.

Letromfolás.

Két kis fiu beszélget:

— Az én anyukámnak elonfrizurája van.

A másik tullicitálja:

— Az én anyukámnak bajusza van...

A FEKETE SELYEMKÖPENY

— Eredeti kézirat. Írta: Barna Károly. —

Éva végre hetekig tartó ostrom után eljött Bob festőhöz. Természetesen csak azért, hogy a művész új képeit megnézze és személyesen meggyőződjék, hogy milyen haladást tett a tavalyi kiállítás óta.

Szorosan fekete selyemköpenyébe burkolvaült a divánon és kényeskedve evett az elébe rakott bombonokból és déli gyümölcsökből. A festő a kedves kínálgatások után visszalépett és kutató szemekkel csodálta az asszony fenséges termetét, aki a vizsga szemek hatása alatt tudatlan kacérsággal és rejtett vágyakozással visszonzta az éhes pillantásokat:

— De Bob, az istenért — mondta — hiszen a maga pillantása szinte levetkőzteti az embereket.

— Az asszony csak akkor asszony igazán, ha le van vetkőzve — volt a méltó válasz.

— Azonnal elmegyek, ha...

— Igen, aranyos asszonyom, ez minden nőnek csálhatatlan refrénje közvetlenül az odaadása előtt.

— Bob, maga neveletlen, sőt: arcátlan! — pirongatva szégyenkezve az asszony.

Bob azonban nem zavartatta magát és tovább nézegette a kíváncsi asszonykát:

— ...Pillantásaim most leveszik válláról a selyemköpenyt... selyemruháját is levetem gyengéden... a gyönyörű kis batisztíngét... jaj, ingbugyit visel, lám ezt nem tudtam... egyszerű, csodarejő csipkék!... Éva! Melltartót is visel; lám, egyszerűen izléstelennek tartom, hogy ilyen diszkrét holmikat nyilvánosan hirdetnek az újságban, — elveszi a férfiak illuzióját... ah, csalódtam, nem visel? — ígő szép asszony!... milyen puha és fiatal, hófehér a husa és szinte kipattan mellén a két rózsza.

Éva kacérkodó szemei lecsukodtak, beljebb húzódott a divánon és reszkető térdei összeszorultak:

— Elég, Bob, ma kiméletlen!...

— De Éva drága, azt som engedi, hogy a szememmel levetkőztessék! — milyen irigyek is maguk, asszonyok! Igaz, hogy csak trükk, értéküket emelik vele.

— De hol is hagytuk abba. Oh, kis batisztíngescskéjében állott előttem... lám, maga azon asszonyok közé tartozik, akiknek természetük nyulánk, idomaik mégis teltek...

szerettem az ilyen alakot... milyen finom a kis ingtartó... és batikoltak, csodásan illenek a sárga ingecskéhez... melyeket én most le fogok oldani... drága szerelmem!... kis félénk őzike... eredeti tutánkamén-harisnyakötő, még nem láttam hasonlót... Ha a jó öreg Tutánkamén tudná, hogy mumiás feje milyen ígő combokat takar... drága Évikém, látja milyen nagy, nagy szeretettel vetkőztetem le képzeletben és most könyörögve kérem: látni szeretném, akarom, amit eddig csak álmomban láttam... Szemeim már látták szüzmeztelen, miért tagadja meg magát ilyen kiméletlenül a valóságban... Évi szerelmem, engedje meg a kezeknek azt, amit a szemnek már nem tilthat el.

Az asszony arca tűzben égett, hirtelen fölugrott:

— Tedd! De lásd, megkiméltelek a fáradtságtól!

...És felnyitja a fekete selyemköpenyt, nem volt már szükség a kezek munkájára, — meztelenül állott ott a világ legszebb asszonya...

Előkelő estély...

STRANDPROBLEMA

— Válasz egy beküldött levélre. —

Kedves ismeretlen, vagyunk kénytelen válaszunkat, melyet az ön soraira szántunk, így bevezetni, egyrészt, mert az ismeretlenség homályába burkolódva köszöntött be hozzánk, másrészt pedig, mert föltétlen és minden esetben kedves számunkra az, aki figyelmünket valamely „szakmabeli” kérdésre főlhívja.

De térjünk a tárgyra! Mit is ír Ön, vagy Kegyed?

„...hogya a mai zilált erkölcsi állapotokról saját szemünkkel meggyőződünk, hogy lássuk mennyire kezd kihalni az emberekből a szemérem, ma már nem is kell megszűbb mennünk, mint a strandokra. És jóízű ember számára valóban kétségbeesítő nézni azt a frivol meztelenséget, amit a tenyérnyi fürdőtoilettek nemhogy fednének, de még plasztikusabbá tesznek. Örült verseny folyik ezeken a helyeken, úgy a férfiak, mint a nők részéről, ki mutat többet, jobbat, szebbet, ki tud mennél meztelenebb, ruhátlanabb lenni... vajjon mit szólnak ehhez önök?”

Hát szólnak. Igenis szólnak, egyáltalán nem akadt el a szavunk sem meglepetésünkben, sem kétségbeesésünkben sem. Kedves ismeretlen, soraidból mindenekelőtt arra kell következtetnünk, hogy még nem igen volt alkalma szűkebb Erdélyi hazánk szép bércei közül egy kissé kitekinteni, arra, nyugat felé, sem testi, sem lelki szemeivel, mert különben okvetlen látta, vagy hallotta volna, hogy a svéd és norvég tengerparton még tenyérnyi fürdőtoilette sem használatos s ott mégis azzal a szent meggyőződéssel fekszenek egymás mellett, hogy meztelenségükkel sem illetlen, erkölcstelen dolgot nem követnek el. És ugyan, hogy is lehetne az erkölcsöt ruhához kötni? „Nem a ruha teszi az embert” — mondja a régi közmondás és igaz van. Nem a ruha teszi sem testileg, sem lelkileg, sem erkölcsileg az embert. Mert Ön, vagy kegyed szerint a nyakig begombolkozott emberek mind erkölcsösek, azonban ha levetkőznek, levelnek a ruhát, erkölcsteleneknek tartaná őket hirtelen? Ez nem lehet így, nemde? Másrészt pedig kedves

ismeretlen azt hiszem, szintén tudja, amit mi és mindenki, hogy a teljesen meztelen test egyáltalán nincs azzal a vonzó és erotikus hatással, mint a beburkolt idomok és a tapadó ruha alá rejtett formák. És azok a férfiak, akik esetleg az erotika szemüvegén nézik strandoló nőembertársaikat, higgye meg, egyáltalán nem kíváncsiak a lesült bőr meztelenségére, hanem figyelmük igen is a szorosan tapadó trikó felé fog irányulni, mely el nem árulja, de minden kis vonalában sejlet a benne rejlő test puha, vagy gömbölyű, ruganyos és izmos idomait. Tehát: mennél kevesebb fürdőruha van valakin, annál kevesebb testi vágyat ébreszt másokban, annál kevesebbet mutat magából, annál erkölcsösebb. Ugye, milyen érdekes is, kedves ismeretlen, valamely probléma, ha az ember lelkiismeretesen és szigorúan vizsgálta tárgyává teszi és nem felületet, vagy elhamarkodott kijelentéssel akar megoldani.

És még egyet. Az erkölcsi érzés lelki tulajdonság, amit éppen úgy lehet fejleszteni az embernek magában gyermekkorától, mint a többi érzékeket és amely erőssé, megingathatatlaná válik az emberben, mint ami nem reagál semmi külső hatásokra. Ez pedig nem enged másra következtetni, mint arra, hogy mindazok, akik a mai fürdőruhában erkölcstelenséget látnak, a z o k gyenge erkölcsi érzékűek, mert a szemük nem a célszerűséget és nem az általános divatot látja benne, hanem az alatta rejlő meztelenséget.

Igy van ez kedves ismeretlen, de azért nem haragszunk egymásra, ugyebár? Mi sem haragszunk Önre, vagy Kegyedre, amikor azt megmondta nekünk, amiről azt hitte, hogy igaz, ne haragudjon miránk se, amikor megmondtuk mi is a magunkét, azt, ami tényleg így van és tényleg igaz.

Valami kis igazság természetesen az Ön, vagy Kegyed soraiban is volt, nem vagyunk önzők, hogy azt el ne ismernénk, le ne szögeznénk. — Ne akarjanak minél többet mutatni és minél többet engedni látni magukból azok, akik-

nek nincs mit mutatniok, akiken nincs mit látni, sőt... Az emberi test a maga meztelenségében, egyszerűségében és szépségében Isten legfölkéletesebb alkotása... csakhogy az Isten nem egyforma mértékkel mért. És ezt tudniok kellene a nőknek. Tudniok kellene, hogy a testük, amely több kevesebb hibával rendelkezik s amely egészen csinos esetleg föltöltöztet, minden báját és vonzóerejét elveszti, amikor lekerül róla a fűző, a haskötő, a melltartó s a többi, az alak hibáit gondosan retusáló ruhadarab.

Mert igaz, sok férfi van, aki az álerkölcis vagy az érzékiség szemüvegén át nézi a trikóba bujtatott női testet, de vannak sokan olyanok is, akiket a test esztetikája érdekel. Annyit azonban mondhatunk, hogy akár ezek, akár azok valósággal kinpadra lesznek vonva az ilyen-látványok által és nem tehetünk jobbat, mint ilyen esetekben az Ön vagy Kegyed szavaival élni: „és ezt jóízű ember számára valósággal kétségbeesítő nézni...”

Es most, mintegy összegezésként a fönt elmondottaknak: a ruha nem erkölcs, de viszont esztetikai kellék olyanoknál, akiknek teste nincs harmoniában a szépség fogalmával. Azért — nem, hogy erkölcsnek nézzenek ki, — de csak gombolkoznak be azok nyakig, akiknek teste nem bírja el a kritikus szemeket és vessék le egész nyugodtan még a tenyérnyi fürdőtoiletet is — nem azért, mert erkölcstelenek — de azok, akiknek testét a Szép ihlette alkotta meg.

Kedves ismeretlen, jegyezze meg magának örök időkre, hogy van a mi gyarló életünkben egy fensőbb, tisztább, magasabb régió: a Szép birodalom. Néha-néha és olykor olykor leereszkedik hozzánk, vagy mi emelkedünk föl hozzá, nem tudom, de néha-néha átérezzük mi is a nagy igazságot: minden szabad, minden jó, minden nagy, és minden erkölcsös, ami szép, ha az a szép mindjárt egy gyönyörű, tökéletes, meztelen női test is... És Öntől, vagy Kegyedtől is szép lesz, ha megérti, elfogadja és megnyugszik válaszunkban.

gye.

Izléses nyomtatványokat készít lapunk nyomdája.

32 ÉVES ELVÁLT asszony vagyok, szeretem az életet és keresem egy hasonlókorú gazdag nő ismerettségét, aki szerelemben hypermodern érzésű.

Leveleket „Görög tűz” jelíggel a lap kiadóhivatala továbbítja.

KASSAI OLVASÓINK a most megjelent „Egy színésznő emlékirata” c. könyvet 110 koronás árban megrendelhetik a GENIUS könyvkereskedésben is. Csehszlovákiai olvasóink általában megrendelhetik mindazon helyeken, ahol a lapot szokták rendszeresen megvásárolni.

„Trías” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krém
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

Vizumokat és más megbízásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintézi **PINKERTONBOY**

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy lapunk bármelyik **régebbi számát**

a kiadóhivatal 1 líra 50 cent **kedvezményes**

áron portómentesen szállítja. Ugyancsak megrendelhető a kiadóhivatalban lapunk

1926 és 1927 évi teljesévfolyama

a fenti kedvezményes árban, kötetenként 78 líráért. A két kötet egyszerre megrendelve 140 líra.

TODOROV

női és férfi fodrász, Timișoara
Belváros, Rezső-utca

Az összes női hajmunkák, HENNE-féle hajfestés, modern ondolás, manikűr

Piperecikkek és illatszerek óriási választékban.

45—46 éves intelligens öreg urnak a tél folyamán szívesen lenne szórakoztató barátnője 28 éves elvált asszony. Leveleket „Téli kurzus” jelíggel a lap kiadóhivatala továbbítja.

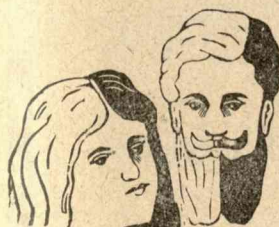
Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Haját, szakállát „Glóriával”

a hajfestékek királynőjével fesse. Rögtön fest barnára és feketére. Garantáltan tartós és ártalmatlan. Egy doboz hajfestéket utasítással és még 9 darab hasznos és szükséges piperecikkekkel együtt **csak 345 leleiért** franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9 darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosószer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két hajfestő kefe. 4.) Egy hajfestő fésű. 5.) Egy drb. Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy üveg folyékony Brillantin a festett hajnak. 8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás hajápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

Beretva- apparátus

finoman ezüstözve, nikkal etuiben, belül bársonyozva és még 9 darab hasznos és szükséges piperecikkekkel együtt

csak 165 leleiért küldök franko utánvétellel; és pedig még: 1. Egy borotválkozó ecset. 2. Egy borotválkozó rud-szappant. — 3. Egy nikkellezett borotválkozó csésze. 4. Egy borotválkozó penge. 5. Egy timsó. 6. Egy vérelállító stiftet. 7. Egy parfümrozott puder. 8. Egy üveg L'origan Kölnviz. 9. Egy körömkfe.

Kövérseget

bármely testrészében könnyen és diétazavarás nélkül távolíthatja el a „Doppelroler”-rel való ötperces naponkénti reggeli és esti önmassageval. Egy apparátus és még 9 drb. szükséges és hasznos piperecikkekkel együtt **csak 590 lei**, küldöm franko utánvét mellett a következőket még: 1. Egy finom arcszappan. 2. Egy finom arcisztító Solution zsiros vagy száraz arcnak. 3. Egy finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli arckrém. 5. Egy finom pudert. 6. Egy L'origan Kölnviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolásról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.

Jugoszláviai olvasóinkhoz!

Értesítjük Jugoszlávia területén levő összes olvasóinkat, hogy a most megjelent

Egy színésznő emlékiratai

című nagy, illusztrált könyvet jugoszláviai főbizományosunk útján is megrendelhetik, aki azt utánvét mellett küldi.

Mindazok tehát, akik lapunk mult heti számaiban e helyen hirdetett könyvet meg akarják rendelni, sziveskedjenek eme megrendelésüket levelezőlapon az alábbi címre megtenni:

**Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod, D. D. Podružnica,
Subotica, 2.**

A könyv illusztrációkkal együtt 600 Lei, azaz 210 Dinár.
210 Dinár utánvét mellett főbizományosunk a könyvet bárkinek megküldi.

Egy színésznő emlékiratai

című könyv 64 oldalon jelent meg, 9 darab a szöveghez teljesen hasonló illusztrációval, három színben nyomott fedőlappal. Magánkiadás, csak előzetes rendelésre készült.